

Pokušaj podmićivanja sudaca VSRH

Izvještaji s glavne rasprave

21. svibnja 2012. godine – čitanje optužnice, očitovanje o krivnji, dokazni postupak

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Čitanje optužnice i očitovanje o krivnji

Nakon što je zamjenik ravnatelja USKOK-a pročitao optužnicu kojom se okrivljenog Tadića tereti za počinjenje kaznenih djela udruživanje za počinjenje kaznenog djela iz čl. 333/1 KZ-a i za poticanje na protuzakonito posredovanje iz čl. 343 KZ-a, okrivljeni Tadić rekao je da se ne osjeća krivim.

Uvodni govori stranaka

Stranke su održale svoje uvodne govore u kojima su obrazlagale razloge zbog kojih namjeravaju dokazati svoje stavove o krivnji, tj. nevinosti okrivljenika.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ravnatelja USKOK-a pročitao je opsežnu dokumentaciju za koju predlaže da se izvede u vidu materijalnih dokaza, ujedno predložio je i preslušavanje niza telefonskih razgovora.

Braniteljica okrivljenog se usuglasila sa saslušanjem istih te je predložila i isključenje javnosti sa glavne rasprave za vrijeme saslušavanja pojedinih telefonskih razgovora. Radi se o razgovorima koji sadrže podatke o relaciji Branimira Glavaša i Sanje Marketić ili se radi o razgovorima koji su kompromitirajući za Branimira Glavaša jer u njima isti iznosi svoja politička razmišljanja pa bi ga oni mogli kompromitirati u njegovoj stranci. Zatim, radi se i o razgovorima okrivljenika i njegove supruge u kojima se iznose detalji o njihovom obiteljskom životu...

Rješenje Vijeća

Vijeće je donijelo rješenje kojim su usvojeni svi prijedlozi kao tužiteljstva tako i obrane.

22. i 28. svibnja 2012. godine - dokazni postupak

Dokazni postupak započeo je preslušavanjem telefonskih razgovora te SMS poruka. Sa dijela rasprave u kojemu su izvođeni ovi dokazi isključena je javnost.

16. srpnja 2012. godine - nastavak dokaznog postupka

U nastavku dokaznog postupka iskaze su dali svjedoci Jadranko Husarić, Mladen Mlinarević i Ivan Šimek.

Svjedok Jadranko Husarić bio je savjetnik u „Hrvatskim vodama“. Rekao je kako ga je na ručak 14. srpnja 2010. u restoran „Baltazar“ pozvao Mladen Mlinarević. Na tom ručku prisutan je bio i Ivan Šimek. Povod sastanka bio je organizacija savjetovanja povodom donošenja Zakona o vodama. Mlinarević ga je pozvao nekoliko dana ranije, rekao mu je da će na sastanku biti prisutni i Šimek kao i Branko Hrvatinić, kojeg nije poznao, samo je znao da je predsjednik VSRH. Nije znao zbog čega je pozvan, ali mu je istovremeno imponiralo što će i on biti tamo. Kazao je da je kasnio, pa kada je stigao već su svi bili tamo. Dragu Tadića nije poznao privatno. Službeno su se upoznali prilikom njegovog službenog posjeta Osječko-baranjskoj županiji. Na ručku su međusobno razgovarali. Najviše je razgovarao sa Šimekom i to u vezi savjetovanja. Sa Mlinarevićem nije posebno razgovarao. Sa Brankom Hrvatinićem pričao je o kvaliteti Zakona o vodama, o europskim pravnim stečevinama koje se odnose na vodno gospodarstvo, o VSRH kao instituciji nije bilo govora. Siguran je da tijekom ručka o

predmetu Branimira Glavaša nije bilo govora. Tijekom ručka nisu se svi nalazili za stolom. U jednom trenutku Branko Hrvatinić se ustao, Drago Tadić ga je ispratio te se vratio za 15ak minuta. Ne može se sjetiti da li su se vratili obojica ili samo Tadić. Svjedok je potvrdio da je nakon njegova odlaska ostao u restoranu Tadić, Mlinarić, a za Šimeka ne zna. Za susjednim stolom sjedio je i Stjepan Mesić sa svojim društvom. Nakon 40ak minuta oni su se pozdravili i otišli.

Rekao je kako su Mlinarić i on imali načelan dogovor za ručak i tada još nije bilo čvrsto definirano tko će nazočiti ručku. Mlinarić mu nije spominjao da će tamo biti i Mladen Bajić, kao ni Drago Tadić. Misli da je ručak trajao sat i po do dva sata.

Svjedok Mladen Mlinarić rekao je da je sastanak dogovorio 15ak dana ranije i to za 14. srpnja 2010. godine. Sastanku su trebali nazočiti Branko Hrvatinić i Mladen Bajić, no iz ureda Mladena Bajića javljeno je da on ne može doći. Tu obavijest dobio je dva dana ranije, 12. srpnja. Nazvao je Hrvatina i pitao ga da li bi imao što protiv da dođe i Husarić, jer je s njim organizirao savjetovanje o Zakonu o vodama. On mu je odgovorio da nema razloga da Husarić ne bude nazočan. Dan ili dva prije sastanka se čuo sa Husarićem te ga obavijestio da će na sastanku biti nazočan on, Husarić i Hrvatinić. Tada nije znao da će i Šimek biti nazočan sastanku. Misli da mu se on javio neposredno prije ručka jer ga je nešto trebao na što mu je odgovorio da će biti na ručku u restoran „Baltazar“ pa neka se i on pridruži. Šimek je u restoranu bio sa nekim drugim osobama pa se naknadno pridružio. Na ručak su dolazili pojedinačno. Misli da je prvo on došao, a nakon toga moguće da je došao Branko Hrvatinić, ali nije siguran. Možda je prije došao Husarić. Misli da je Šimek bio stol do njihovog. On je pristupio do njihovog stola kako bi se upoznao sa Hrvatinom. Čini mu se da je Šimek s njima jednim dijelom i ručao i misli da je on prvi otišao iz restorana sa društvom. Nitko mu nije bio poznat iz tog društva. Tijekom ručka nazvao ga je Drago Tadić u vezi nekih poslovnih aktivnosti. Čuli su se tog istog dana ranije dva puta, misli da je Tadić zvao njega. Tijekom tih telefonskih razgovora nije mu govorio da u planu ima ručak. Rekao mu je gdje se nalazi. Tada je uz njega sjedio Hrvatinić, Husarić, a za Šimeka nije siguran. Toga dana nije se planirao sastati s Dragom Tadićem. Tadić ga je upitao da li smeta ako se i on pridruži društvu na što mu je on odgovorio da nema razloga da im se on ne pridruži. Došao je za 10 do 15 minuta. Zadržao se do kraja ručka. On sa Tadićem i nije posebno komunicirao tijekom ručka, a zbog čega je Tadić došao ne zna. Kazao je da su teme razgovora bile aktualna gospodarska zbivanja. Sa Husarićem je razgovarao o savjetovanju, sa Šimekom o javnoj ponudi za rekonstrukciju HŽ-a, sa Hrvatinom o temama koje su bile predmet savjetovanja. Ne zna o čemu su Tadić i Hrvatinić razgovarali. U jednom trenutku Tadić je upitao Hrvatina da li je točno ono što je dan ranije Jutarni list objavio o slučaju Glavaš, na što mu je Hrvatinić odgovorio da o tom predmetu ne želi razgovarati. Drugih razgovora o Glavašu nije bilo. Misli da su svi tijekom sastanka bili za stolom. Hrvatinić je u jednom trenutku rekao da odlazi, a Tadić ga je pitao da li ga može ispratiti. Hrvatinić i Tadić izašli su zajedno. Kazao je kako je on otišao platiti račun i kada se vraćao prema stolu i Tadić se vraćao. To je trajalo svega 3-4 minute. Husarić, Tadić i on zajedno su otišli iz restorana.

Svjedok je potvrdio da je on pretežitim imatelj dionica TD inženjeringa. U razdoblju od 10. do 15. lipnja 2010. istina je da je Hrvatinić bio u prostorijama Pravosudne akademije koja se nalazi u prostorijama TD inženjeringa. Tom prilikom on nije imao sa njime sastanak, no kada bi sastanak u Pravosudnoj akademiji završio Hrvatinić bi svratio u ured i pozdravili bi se. O predmetu Glavaš nije s njim razgovarao. Sanju Markešić ne poznaje. Bubala i Šišljagića poznaje. Sa Šimekom je bio kod njih u Osijeku. Sastanak je organizirala Hrvatska gospodarska komora. Upoznao je i Darka Tolića, direktora tvrtke Euroherc za Slavoniju i Baranju. Ni sa njim nije razgovarao o predmetu Glavaš. Nikada mu Drago Tadić nije spominjao da je zainteresiran za predmet Glavaš. Ne zna kako je tko toga dana bio obučen. Ne može se sjetiti da li mu je toga dana Drago Tadić govorio da je obučen u sportsku odjeću kao ni da se ispričavao Hrvatiniću na kašnjenju, jer nije kasnio. Svjedok je rekao da nije zatekao, kada je stigao u restoran Baltazar, Dragu Tadića i Branku Hrvatina kako sjede za stolom i piju aperitiv.

Primjedba na iskaz

Okrivljeni Tadić dao je primjedbu na istinitost iskaza svjedoka Mlinarevića i to posebno na dio iskaza kada je iskazivao na koji način, kada i zašto je došao na taj ručak.

Svjedok Ivan Šimek rekao je da je na ručak 14. srpnja 2010. došao na poziv Mladena Mlinarevića. Nije mu rekao koji je povod tog sastanka. Rekao mu je da će sastanku biti nazočni i Bajić i Hrvatinić pa da i on dođe jer se bavio poslovima na granici politike i gospodarstva, tj. strateškim savjetovanjem. Dragom Tadiću mu nije spominjao. Rekao je kako je kasnio, tamo su već bili Hrvatinić i Mlinarević, Tadić i Husarić. Ne zna kada ga je točno Mlinarević pozvao na taj ručak. Najviše je komunicirao sa Hrvatinićem. Govorio je o pravcu izlaska RH iz krize. Izlagao je o iskustvima u Njemačkoj. Sa Husarićem je također razgovarao o mogućnosti posjete bavarskog ministra zaštite okoliša. Sa Tadićem, osim kurtoaznih pozdrava, nije ništa konkretnije razgovarao. O Branimiru Glavašu nije bilo riječi. Ne zna da li se za vrijeme ručka tko udaljavao od stola. Nakon njegova odlaska ne zna točno tko je ostao sjediti za stolom. Rekao je kako nije istina da je bio sa drugim društvom u restoranu, moguće je da se sa nekim pozdravio, no nije sjedio ni sa kim. Ne zna da je u to vrijeme u restoranu bio i Stjepan Mesić. Rekao je da je Hrvatinić, Husarić i Mlinarevića poznavao od ranije. Tadiću nije poznavao. Moguće je da ga je upoznao na nekom savjetovanju u Opatiji, no s njim nije kontaktirao. Teme sastanka bile su opće, politika i ekonomija. Ne zna da li se razgovaralo o Zakonu o vodama, o podzakonskim aktima, o medicinskim tablicama za naknadu štete. U travnju 2010. bio je sa Mlinarevićem na gospodarskom skupu u Osijeku. Tada sa Dragom Tadićem nije komunicirao. Radili su prijedlog razvoja Master plana Osijeka. Došao je na poziv gradonačelnika Bubala.

17. srpnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Glavna rasprava nastavljena je ispitivanjem svjedokinje Snježane Vidranski Škorić i svjedoka Vlade Horvateka.

Svjedokinja Snježana Vidranski Škorić rekla je da je supruga Zorana Škorića, bivšeg člana uprave Osijek Koteksa. Okrivljenog Tadiću poznaje još iz vremena studiranja, a kasnije i iz tvrtke. U dobrim je odnosima s njegovom obitelji. U ljeto 2010. godine sa svojom obitelji bila je na odmoru u Crikvenici. Tijekom ljeta kontaktirala je sa Tadićevom suprugom Božicom. Naime, njenom suprugu je telefonirao odvjetnik Radan Kovač te mu rekao da hitno treba stupiti u kontakt s Dragom Tadićem jer on to nije uspio. Kako se Tadić nije javljao na telefon ona se ponudila i nazvala njegovu suprugu Božicu. Razlog zbog kojeg su zvali i tražili da se hitno javi u Osijek nije im bio poznat. Svjedokinja je rekla, nakon što je na prijedlog zastupnika optužbe saslušana snimka telefonskog razgovora nje i Božice Čavar Tadić, da joj zasigurno nije bio poznat razlog zbog kojeg su tražili okrivljenog. Potvrdila je da je u razgovoru spominjala kako Drmića ispituje policija, ali u tom trenutku nije znala o kojem Drmiću se radi. Napomenula je kako sam razgovor odvjetnika Kovača i svog supruga nije čula.

Svjedok Vlado Horvatek je rekao da je poznavao okrivljenika iz Osijeka. U srpnju 2010. godine Drago Tadić bio je predsjednik uprave, a on je, kao i danas, obnašao funkciju šefa tehničke pripreme. U to vrijeme kontaktirao je sa Tadićem nevezano za posao. Naime, jedne nedjelje, dok je bio na poslu, Tadić ga je nazvao i rekao mu da provjeri jednu ulicu i da iz ureda, sa fiksne telefonske linije, nazove jedan broj te da provjeri da li se javlja muška ili ženska osoba. Ukoliko bi netko zvao sa istog tog broja trebao je po uputi Tadića podići i odmah spustiti slušalicu. Također trebao je provjeriti i broj Sanje Markešić. Pitao ga je i da li zna broj Srečka Jurišića. Svjedok i on nisu se poznavali osobno, ali nekoliko puta su se čuli radi posla jer je radio u firmi Europlin koja je bila kooperant njihove firme.

18. srpnja 2012. godine - nastavak dokaznog postupka

Svjedok Ronald Pavošević rekao je da je bio zaposlen u upravi grada Osijeka, kao i danas, na radnom mjestu voditelja voznog parka, tj. kao vozač gradonačelnika Krešimira Bubala, a i drugih djelatnika uprave. Sanju Marketić poznao je, bili su u prijateljskim odnosima. U prijateljskim odnosima je i sa Ivanom Drmićem. Okrivljenika također poznaje. Upoznali su se prilikom raznih protokolarnih događanja. Vladimir Šišljagić nije mu bio formalno nadređen, no na neki način i jest jer kod nekih protokolarnih događanja grad i županija su surađivali. Dana 24. srpnja 2010. putovao je u Hercegovinu, u Drinovce kod Branimira Glavaša, a radi dogovora oko ljetovanja u njegovoj vikendici i preuzimanja ključeva. Večer prije nazvao ga je Bubalo ili Drmić, nije siguran tko od njih, te ga pitao bi li mogao povesti Sanju Marketić. Došao je po nju i iz Osijeka su krenuli prema Drinovcima. Negdje kraj Svetog Roka ona ga je zamolila da se vrate natrag u Osijek. On ju je upitao zbog čega, a ona je rekla da nije ništa važno, ali da se trebaju vratiti. Za vrijeme putovanja razgovarali su o općenitim stvarima, o obitelji i slično. O Branimiru Glavašu gotovo da i nisu razgovarali. Sanja Marketić je komunicirala putem mobitela i kad su se vozili put Drinovaca i na povratku također. Razgovarala je sa Glavašem, ali ne zna da li o gradnji njegove kuće u Drinovcima. Ne zna s kim je još razgovarala. U Osijek su se vratili u poslijepodnevnim satima između 16 i 18 sati. Sanju je ostavio u centru grada, a on je otišao oprati automobil. Potvrdio je da je tog dana išao u slastičarnicu „Petar Pan“. Na poziv gospodina Šišljagića došao je na navedeno mjesto. On ga je pitao za Glavaša, tj. da li je bio kod njega, a on mu je odgovorio da nije. Ispričao mu je kako je Sanja Marketić putovala s njim u Drinovce, ali da ga je na putu zamolila da se vrate. Od momenta kada je nju ostavio u gradu do njegova dolaska u slastičarnu prošlo je 30 minuta do 1 sat. U slastičarni Šišljagić nije bio sam. Tamo su bili, čini mu se, i Dario Opačak i Davor Boras. Misli da je pri odlasku vidio i Krešimira Bubala kako se kreće prema „Petru Panu“. Tijekom dana više nije kontaktirao sa Sanjom Marketić niti ju je više vidao.

Nakon što je još jednom reproducirana snimka telefonskog razgovora njega i Sanje Marketić rekao je da ne može objasniti, jer se ne može sjetiti, što je on to trebao provjeriti, kako je rekao da će učiniti, nakon što ga je Sanja Marketić nazvala i rekla mu da „nema nikoga“.

Izvođenje materijalnih dokaza

U nastavku dokaznog postupka pregledan je sadržaj DVD-a. Radi se o snimkama neformalnih susreta Sanje Marketić, Srećka Jurišića, Drage Tadića, Ivana Drmića, Vladimira Šišljagića, Željka Gulišije, Petra Pripuza, Ante Petričića, Renata Obranovića i dr.

Dokazni postupak nastavlja se 19. srpnja 2012. za kada je predviđeno ispitivanje Vladimira Šišljagića.

19. srpnja 2012. godine - nastavak dokaznog postupka

Na današnjem ročištu glavne rasprave ispitan je svjedok Vladimir Šišljagić. Svjedoci Krešimir Bubalo i Darko Tolić nisu se odazvali pozivu. Svoj nedolazak svjedok Krešimir Bubalo ispričao je protokolarnim obavezama, a svjedok Darko Tolić bolešću.

Svjedok Vladimir Šišljagić

Rekao je da je sa Ivanom Drmićem kao i sa Sanjom Marketić u prijateljskim odnosima. I Dragu Tadića poznaje već dugi niz godina, dobri su poznanici. Tadić nije nikada imao političke veze sa strankom HDSSB. O odnosu njega i Glavaša ne zna puno. Potvrdio je da je prije 15-ak godina Tadić bio član poglavarstva, a Glavaš župan i tada su se viđali intenzivnije, no zadnjih par godina ne zna za njihove kontakte. Nije mu ništa poznato o eventualnom angažmanu Ivana Drmića i Sanje Marketić u postupku povodom žalbe na osuđujuću presudu protiv Branimira Glavaša. Dana 24. srpnja 2010. iza 11 sati telefonirao mu je Ivan Drmić. Nalazio se u lokalu u kojem je bila buka pa nije čuo pozive, ali kad je vidio propuštene pozive on je njega nazvao. Drmić mu je rekao da ide prijaviti reket u policiju. Rekao je „neki kreten pokušava reketariti za presudu Branimiru Glavašu“. U tom trenutku zaista nije znao što to znači, pretpostavljao je da je u pitanju nešto ozbiljno čim ide to prijaviti u policiju. Drmić se tada nalazio u jednom kafiću kraj policije. Svjedok je rekao da se odmah uputio ondje, gdje je zatekao Ivana Drmića i odvjetnika Radana Kovača. Oni su već bili na odlasku. Ponovili su da Drmić i Sanja Marketić idu prijaviti reket. Rekli su mu da se Sanja Marketić upravo vraća sa mora. Kazao je da je tada nazivao poznanike kako bi doznao o kakvom reketu se radi. Nazvao je Davora Borasa, Krešimira Bubala i Daria Opačka. Oni mu nisu ništa konkretno rekli. Našli su se u slastičarni „Petar Pan“. Čekali su Drmićev povratak iz policije. Sa Sanjom Marketić uspio je stupiti u kontakt i rekao joj je da se javi čim stigne u Osijek. Ona je stigla u slastičarnu gdje se zadržala vrlo kratko, a nakon toga je i ona krenula u policiju. Dok je čekao Drmića da mu se javi čuo se sa Opačkom, koji se nalazio u restoranu „Ruža“ u osječkoj Tvrđi na večeri sa Drmićem i odvjetnikom Kovačem. I on je otišao tamo. Želio je saznati što se dešava, jer se radilo o njegovim najbližim suradnicima koji su bili uznemireni i napeti. Razjasnili su mu situaciju i zamolili ga da više ništa ne pita jer je u tijeku istraga koja je tajna. Rekli su da ih je reketarila neka nepoznata osoba. Više nije inzistirao na razjašnjenju. Sa Sanjom Marketić te večeri nije se čuo nego tek sutradan. Ni tada nije ništa saznao jer mu je i ona rekla da je istraga tajna. Potvrdio je da je istina da se sa Sanjom Marketić i Ivanom Drmićem vidio u više navrata u Zagrebu tijekom srpnja 2010. godine. Jedne prigode kada se vraćao iz Splita našli su se kraj Ciboninog tornja. Ne zna zbog čega su njih dvoje tada bili u Zagrebu. Potvrdio je da je odlazio u Drinovce kod Branimira Glavaša, kao i Ivan Drmić, a pretpostavlja i Sanja Marketić. Nema saznanja da je tamo odlazio Drago Tadić.

Glavna rasprava nastavit će se 3. rujna 2012. godine.

3. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Ivica Mlinarević radio je u trgovačkom društvu Hrvatske autoceste kao glavni inženjer na gradilištu Sveti Rok, a kasnije i na drugim dionicama. Bio je direktor sektora za održavanje i član uprave za održavanje i naplatu cestarina, konačno postao je direktor sektora za građenje. Sa Dragom Tadićem se od siječnja 2010. često susretao. Sastajali su se službeno u njegovim poslovnim prostorijama, a i na raznim ručkovima u Zagrebu. Odnos im je bio poslovni. I Srećka Jurišića također je poznavao jer je on bio kooperant raznim velikim građevinskim firmama. Tadića i Jurišića nikad nije susreo zajedno. U srpnju 2010. sastao se sa Dragom Tadićem. Kako 31. srpnja ima rođendan, svake je godine organizirao proslave za poslovne partnere i za prijatelje. Tako je bilo i 2010. u restoranu Gračanka. Na proslavu je pozvao sve šefove građevinskih firmi, uključujući i Tadića. Taj ručak bio je nekoliko dana prije samog rođendana. Na sam rođendan 31. srpnja susreo se na ručku s prijateljima, a

na tom ručku nije bio Tadić. Potvrdio je da ga je okrivljenik zvao na ručak u srpnju 2010., na koji se nije odazvao jer je bio spriječen poslovnim obavezama.

Pojasnio je, nakon što je preslušan telefonski razgovor koji se 23. srpnja 2010. vodio između njega i okr. Tadića, da ga je on pozvao na ručak kod g. Mesića u Grškovićevoj ulici. Nije se odazvao jer ga to društvo nije zanimalo, iako je obećao da će požuriti i stići. Tko je sve bio prisutan na ručku ne zna. Nakon izbijanja afere u medijima u vezi predmeta Glavaš upitao je Tadića što se dogodilo, a on mu je odgovorio da on s tim nema veze. Također na njegov upit odgovorio mu je da o predmetu Glavaš na ručku nije bilo riječi.

Svjedok je potvrdio da Olivera Grbića poznaje preko Tadića. Poznaje i Mladena Mlinarevića koji mu je rođak. Srećka Jurišića poznavao je površno, Petra Kneževića također je poznavao, kao i Jurišića kao kooperanta koji je vršio radove na čvoru Vučevica. Ne zna da li su njih dvojica radili zajedno, kao ni da li je Petar Knežević radio kao kooperant sa tvrtkom Osijek Koteks.

Potvrdio je da je bio šef izbornog stožera IV izborne jedinice HDZ-a na izborima 2008. Drago Tadić u njegovom prisustvu nije nikada spominjao Branimira Glavaša. Nije čuo niti da je tvrtka Osijek Koteks pomagala stranku HDSSB.

4. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Na današnju raspravu odazvali su se svjedokinja Marina Dujmović Vuković i svjedok Davor Vukmirić, dok je svjedok Petar Pripuz ispričao svoj nedolazak.

Svjedokinja Marina Dujmović Vuković rekla je da radi na radnom mjestu pročelnice Ureda župana zadarske županije. Od siječnja 1998. do prosinca 2010. godine radila je u pravosuđu, bila je sutkinja Prekršajnog suda, tajnica u Ministarstvu pravosuđa, članica Udruge hrvatskih sudaca i jedna od dopredsjednica te udruge. Dok je radila u ministarstvu jedno vrijeme ministrica je bila gđa Ana Lovrin, a potom g. Ivan Šimonović. Od sudaca VSRH poznaje Branka Brkića, Ranka Marijana, a ne poznaje Marijana Svedrovića, Melitu Božičević Grbić. Za Senku Klarić Baranović nije sigurna da li je poznaje. Također poznaje i predsjednika suda Branka Hrvatina, suce Mrčelu, Miletića i Sesu. Rekla je kako njen suprug ne poznaje Petra Kneževića. Niti ona ga nije poznavala ali nakon što joj je, prilikom ispitivanja u USKOK-u, zamjenik Ravnatelja postavio to pitanje ona ga je upoznala. Sada zna da je on građevinski poduzetnik. Poznaje i Stanka Zrilića koji je zamjenik župana. Peru Špiku poznaje, on ima kafić, a misli i da je član Gradskog vijeća Zadra. Sa Zrilićem i Špikom nema nikakve prijateljske niti poslovne odnose. Rekla je kako je 2009. bila sa suprugom na donatorskoj večeri u Košarkaškom klubu Zadar. Pozvani su od strane Ane Lovrin i njenog supruga. Ona tada više nije bila ministrica. Za vrijeme večere sjedili su za velikim okruglim stolom, osim svog supruga, gđe. Lovrin i njenoga supruga nije poznavala nikoga. Upoznali su se sa osobama koje su sjedile za stolom, ali imena tih osoba ne pamti. Komunicirala je sa osobama koje su bile za drugim stolovima, radilo se o prijateljima, poznanicima i rođacima.

Rekla je da je nitko tijekom kolovoza 2010. nije kontaktirao vezano za neki predmet koji se nalazi pred VSRH. Sanju Markešić, Ivana Drmića, Srećka Jurišića i okr. Tadića nije poznavala. Niti njen suprug ne poznaje Petra Kneževića. To zna jer je s njim o tome razgovarala nakon što ju je to upitao zamjenik Ravnatelj USKOK-a prilikom prvog ispitivanja. Nakon što ga je vidjela prisjetila se kako je i on sjedio sa njima za istim stolom na donatorskoj večeri. Petra Kneževića vidjela je i kada je izlazila iz

PP Zadar. Čula je kada je netko kraj porte tražio istu sobu iz koje je ona izašla kad je bila prethodno na ispitivanju pa je pretpostavila da bi to mogao biti netko za koga su je pitali. Nakon što je „uguglala“ njegovo ime na internetu saznala je o kome se radi. Kasnije su se sreli na nekom događanju u Zadru i tada se upoznala s njim. Osim upoznavanja nisu pričali.

Ne može se sjetiti da li je nekome posebno objašnjavala način funkcioniranja rada VSRH. Konačno dio njenog posla je objašnjavati ljudima način na koji funkcionira sustav.

Pozna je i Božidara Kalmetu dugi niz godina. Sa njim nema neki poseban odnos. Kontaktirali su dok je radila u Ministarstvu pravosuđa. Kako je bila i članica izbornog povjerenstva poznavala ga je i iz Zadra. Ne zna ništa o odnosu Kalmete i Kneževića. Ne zna da li je Petar Knežević Kalmetin kum te da li je Knežević bio dobar sa Stankom Zrilićem.

Svjedok Davor Vukmirić rekao je da poznaje Srećka Jurišića. Upoznali su se u jesen 2009., a upoznao ih je doktor Herman Vukušić. Intenzivno su se počeli družiti kada su Jurišić i Vukušić zatražili od njega da bude direktor tvrtke koja bi u hotelu Croatia u Cavtatu organizirala turnir u pokeru. Tvrtka je osnovana, ali taj projekt nije ostvaren. Sa Jurišićem odnos je bio poslovni. Tijekom ljeta 2010. sa Jurišićem je u nekoliko navrata bio na ručkovima tijekom kojih su znali spominjati slučaj Glavaš, ali u kontekstu da se nepravedno sudi hrvatskim generalima. Tada nije znao ništa konkretno o slučaju i u kojem se stadiju on nalazi. O tom predmetu saznao je tek iz medija. Odgovorio je da je istina da je tijekom srpnja 2010. dobio SMS poruku sadržaja „Bježi od svega, provala“. Nazvao je naknadno taj broj kada je stigao u vikendicu sa fiksnog telefona. Javio mu se Srećko Jurišić¹ koji mu je nesuvislo objašnjavao da se nešto dogodilo. Svjedok je rekao kako je shvatio da je govorio o njihovom projektu pa mu je odgovorio da se njihov posao sa lecima za turnir u pokeru privodi kraju. Nakon što je saslušan razgovor vođen između Srećka Jurišića i svjedoka dana 21. srpnja 2010. svjedok je pojasnio kako je tema razgovora bila pregovor sa hotelom u Cavtatu gdje se turnir trebao održati. Vezano za razgovor između njih vođen istog dana kao i prijašnji, u kojem spominju razloge o kojima bi razgovarali u restoranu u kojem su se i našli naknadno i temu o kojoj bi razgovarali, svjedok, upitan da razjasni o čemu su to htjeli razgovarati, odgovorio je da pretpostavlja da su se našli u restoranu Kamanjo i da su razgovarali o hodočašću koje je svjedok organizirao.

Svjedok je vezano za razgovor koji je vođen 23. srpnja 2010. između njega i Srećka Jurišića pojasnio da se dio tog razgovora odnosio na dan 23. srpnja kada je blagdan sv. Brigite, dok se drugi dio odnosio na neobavezno komentiranje suđenja. Nakon što je svjedoku iznova reproduciran dio razgovora kada se govorilo da će „idućeg tjedna biti odluka“ svjedok je rekao da se ne sjeća o kakvoj se odluci radilo. Također svjedok nije znao objasniti što je mislio kada je u razgovoru govorio o slučaju Polančec i Gotovac, o „razvodnjavanju situacije“, o „donošenju odluke u jeku turističke sezone“. Također, rekao je kako ne zna što je Srećko Jurišić mislio kada je rekao da je „dobio vijest da je to gotova stvar i da će taj netko najebat“. Upitan da razjasni koje su to opcije A i B koje se spominju u razgovoru, svjedok je pojasnio kako je B opcija opcija koja se odnosi na stolove i poskupljivanje logistike što bi smanjilo zaradu hotela Croatia, a opcija A je bila da hotel sam riješi probleme sa stolovima.

Upitan da objasni SMS poruku koju je 25. srpnja 2010. dobio od Srećka Jurišića sadržaja „Bježi od svega, provala“ odgovorio je kako smatra da se radilo o pogreški te da je zbog toga i zvao sa fiksnog telefona da provjeri tko ju je poslao i zbog čega.

Razgovora koji je uslijedio svega 9 minuta nakon što je poslana poruka, a koji se odvijao putem mobilnog telefona i na kraju kojeg je Jurišiću rekao da je pročitao poruku i poslao mu odgovor SMS-om, svjedok je rekao da se ne sjeća.

¹ Prilikom ispitivanja u USKOK-u rekao je kako je nazvao taj broj te da mu se nije odazvao nitko. Nakon što mu je zamjenik Ravnatelja USKOK-a to predočio svjedok je rekao da je istina da su stupili u kontakt.

Svjedoku je reproduciran i razgovor vođen istog dana između Jurišića i njega u kojem je svjedok upitao Jurišića da li je dobio dojavu „od ovog svog“, na šta je on odgovorio potvrdno. Upitan da pojasni tko je „taj njegov“ svjedok je odgovorio da ne zna na koga je mislio.

Dodao je kako je nakon tog telefonskog razgovora osobno razgovarao sa Srećkom Jurišićem i da mu je on objasnio kako ta poruka nije bila upućena njemu, kako se radilo o grešci. I nakon što je Jurišiću u tom razgovoru rekao da se treba držati po strani svjedok je pojasnio da se i to odnosilo na organizaciju kartaškog turnira.

Vežano i za razgovor Jurišića i svjedoka koji se odvijao 27. srpnja 2010. kada je svjedok rekao da je razgovarao sa Vladom i da ima neka saznanja, razjasnio je da je i taj razgovor bio u kontekstu organizacije pokerskog turnira, tj. da ne zna tko je taj Vlado i koja je saznanja dobio od njega.

Kazao je i kako ne poznaje Dragu Tadića, Božicu Čavar Tadić, Sanju Markešić i Ivana Drmića. Nije bio niti na jednom sastanku na kojem su se te osobe pojavljivale. Nikada od Srećka Jurišića nije dobio novac za sebe ili za nekoga kome bi ga prosljedio.

***Zapažanja:** Po okončanju davanja iskaza svjedoka Davora Vukmirića predsjednik Vijeća sudac Majerović prokomentirao je njegovo svjedočenje, kazao je kako su obrazloženja nesuvisla i krajnje nelogična. Ponovio je svjedoku dužnost govorenja istine i posljedica davanja lažnog iskaza.*

5. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Na današnju raspravu odazvao se svjedok Renato Obranović.

Svjedoci Grgić i Pašalić svoj nedolazak ispričali su zdravstvenim razlozima.

Svjedok Renato Obranović rekao je da poznaje Srećka Jurišića. Upoznao ga je prije 10-ak godina. Tijekom ljeta 2010. surađivali su poslovno. Okrivljenog Tadića upoznao je preko Srećka Jurišića. Prisjetio se da mu je jednom predočio projekt na kojem je radio, zanimalo ga je da li je zainteresiran za njega, no do suradnje nije došlo jer okr. Tadić nije bio zainteresiran. Tokom ljeta 2010. susretao je Jurišića kontinuirano, ali ne i Tadića. U tom periodu sa Jurišićem je u više navrata odlazio kod Stjepana Mesića. Potvrdio je da je u ljeto 2010. bio na jednom ručku na kojem su prisustvovali Drago Tadić, Srećko Jurišić, Stjepan Mesić i svjedok. Prijedlog Tadića bio je da počasti ručkom navedene osobe. Taj ručak bio je organiziran u uredu Predsjednika. Kazao je da je informaciju o samom ručku dobio dan prije ili na dan ručka. Na ručku je bilo govora o građevinskim poslovima. Nakon što je zamjenik Ravnatelja USKOK-a pročitao izvješće službenika koji su provodili posebne dokazne radnje praćenja Srećka Jurišića 21. srpnja 2010. te nakon što su mu pokazane fotografije iz kojih proizlazi da su bili u društvu u kafiću na Iblerovom trgu svjedok je rekao da je istina da su bili zajedno i da je istina da su na fotografijama osim Jurišića i neke druge osobe. Tada ih nije poznao. Sada zna da se radilo o Ivanu Drmiću i Sanji Markešić. Na jednoj od fotografija prepoznao je i odvjetnika Darka Štirmera. O čemu su tada razgovarali svjedok se više ne sjeća. Rekao je da su nakon toga išli kod Mesića. Jedan automobil ostavili su u garaži na Iblerovom trgu. Ne sjeća se da li su tom prilikom u uredu Mesića susreli nekoga. Prisjetio se jedne druge situacije kada su Krešimir Bubalo i još neke osobe izlazile iz ureda Stjepana Mesića. Kazao je da je sa Jurišićem bio u predvorju ureda kada su Bubalo i još dvije osobe, pretpostavlja Sanja Markešić i Ivan Drmić, izlazili iz ureda. Ne sjeća se razloga dolaska. Nakon što je svjedoku predočeno novo izvješće o praćenju Srećka Jurišića od 21. srpnja 2010., iz

kojeg proizlazi da su nakon susreta u kafiću otišli tramvajem broj 14 do Grškovićeve ulice u kojoj se nalazi ured Stjepana Mesića, ispred koje je bio parkiran Passat osječkih registarskih oznaka, koji je službeno vozilo gradonačelnika grada Osijeka Krešimira Bubala, svjedok je rekao da je u uredu Mesića bio sa Jurišićem, da ne zna koliko su dugo čekali da izađu ljudi koji su bili u uredu i da je istina da je jedan od njih bio gradonačelnik Osijeka Krešimir Bubalo. Rekao je da je iz tiska saznao o kaznenoj prijavi koju su Sanja Markešić i Ivan Drmić podnijeli i ne sjeća se da li je o tome išta čuo prije nego je pročitao iz tiska. O predmetu Glavaš sa Jurišićem je razgovarao u smislu hoće li mu biti potvrđena kazna. Misli da je znao da o tome odlučuje VSRH. Ne sjeća se da li je o tome bilo govora nakon ručka 23. srpnja 2010.

Svjedok je potvrdio da je u Livnu bio sa Jurišićevim bratom Daliborom. Razlog tog susreta bila je moguća poslovna suradnja. Dalibor je imao tvrtku koja se bavila uvozom hrane i to mu je bilo interesantno zbog uvoza riže iz Pakistana. Oni su poslovno otišli u BiH i tamo su susreli Srećka. Svjedok je rekao da mu on tom prilikom nije dao ništa. Svjedoku je potom predočen razgovor koji su vodili Srećko Jurišić i Drago Tadić 27. srpnja 2010., u kojem se spominje osoba imena Renato. Svjedok je rekao da pretpostavlja da se radi o njemu, ali da se ne sjeća koji se papiri spominju u razgovoru. Naime, Srećko Jurišić rekao je Dragi Tadiću: „Bio je Renato, došao je u Livno i uzeo je papire.“

Svjedoku je predočen i razgovor vođen između njega i Srećka Jurišića od istog dana u kojem se spominju partizan i partizanka koji moraju nešto povlačiti. Svjedok je rekao da ne zna tko su partizanka i partizan i što bi oni to povlačili. Idućeg dana vodili su razgovor u kojem su spominjali neki dogovor „Sve je isto kako smo dogovorili osim one promjene od jučer“. Svjedok je kazao da ne zna o čemu su razgovarali i da taj razgovor ne može dovesti u vezu sa razgovorom od dana prije. Svjedok nije razumio ni idući razgovor koji mu je predočen, a koji se odvijao 28. srpnja 2010. između njega i Srećka Jurišića, kada je on Jurišića upitao: „Ti si onda večeras tu? Sutra u 10.15 računaj, imam ovo kod sebe, ja sam mu sve rekao i sve je shvatio.“ Nije se sjetio niti da je istog dana bio na pizzi sa Srećkom Jurišićem, nakon čega su sjeli u automobil splitskih registarskih oznaka kada je izvadio nešto iz prtljažnika.

Svjedok je rekao da ne zna razloge dolaska Srećka Jurišića u ured Stipe Mesića 29. srpnja 2010. Naime iz predočenog policijskog izvješća proizlazi da su Srećko Jurišić i svjedok otišli do mercedesa zagrebačkih registracija, odveli se do Deželićevog prilaza. Jurišić je prešao u automobil splitskih reg. oznaka te se potom odvezao do Grškovićeve ulice te je u ured Mesića ušao u 10.05, a izašao u 10.56. Svjedok je rekao da ne dovodi u vezu razgovor od dana ranije u kojem je Jurišiću rekao da računa na 10.15.

Sa Mesićem nije nikada razgovarao o predmetu Glavaš, a ne zna niti da li je Srećko Jurišić njemu spominjao taj predmet. Ne poznaje Božicu Čavar Tadić, Sanju Markešić i Ivana Drmića. Dodao je da je moguće kako je na ručku kod Mesića bio i Petko Gavrilović, jer je on bio građevinske struke, a i Stipin prijatelj te je kod njega dolazio na ručkove. Tada je bio u poslovnim problemima pa se na taj način želio približiti tvrtki Osijek Koteks. Stjepan Mesić je molio Tadića da pomognu Gavriloviću.

Potvrdio je da je sa Srećkom Jurišićem i dva inženjera Osijek Koteksa putovao u Rumunjsku zbog dobivanja poslova u niskogradnji. I u Turskoj su bili također dva puta. Na Kosovu više puta je bio sa Jurišićem, a i sa inženjerima tvrtke Osijek Koteks. Na ta su putovanja nosili ponude i prezentacije tvrtke Osijek Koteks. Od tih poslova nikad se nije ništa realiziralo.

Zapažanja: *Predsjednik vijeća sudac Majerović je na kraju davanja iskaza svjedoka upozorio svjedoka na dužnost odgovaranja na postavljena pitanja i na posljedice lažnog svjedočenja.*

6. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Svjedok Branko Hrvatin, aktualni Predsjednik Vrhovnog suda, rekao je da je, raspitujući se o Glavaševu slučaju, koji se u to vrijeme rješavao na Vrhovnom sudu, Tadić "prešao granicu" pa je o razgovoru do kojega je došlo slučajno, 14. srpnja 2010. u jednom zagrebačkom restoranu izvijestio Bajića. "Nakon što je rekao da se odluka može izmijeniti više s njim nisam mogao razgovarati jer je prešao granicu", prisjetio se Hrvatin. Na upit Tadićeve obrane zbog čega se odlučio prijaviti čovjeka koji mu je samo ponovio stvari o kojima se tada naveliko raspravljalo u medijima, Hrvatin je kazao da je prevagnulo što mu je Tadić tvrdio da zna kakva se odluka sprema na Vrhovnom sudu.

"Ljudi moji ja bih već visio da nisam to napravio. Tada nisam znao za sve. Nisam znao tko se krije iza toga. Nikad ne bih vjerovao da se ide na takvo potkupljivanje na takav brutalni način. Činjenica je da sam osjetio da je prijeđena granica", kazao je Hrvatin. Govoreći o okolnostima pod kojima se susreo s Tadićem rekao je da mu je optuženi pristupio na ručku koji je organizirao vlasnik tvrtke Inženjerski biro Mladen Mlinarević, s kojim je surađivao jer je i ranije organizirao neke stručne seminare, a planirao je pokretanje pravosudnog časopisa. Na sastanku je trebao biti i Bajić, no Mlinarević mu je nepunih sat vremena prije dogovorena ručka kazao da je iz ureda glavnog državnog odvjetnika obaviješten kako je službeno spriječen.

No, umjesto Bajića na ručku su se pojavili Tadić i tadašnji direktor Hrvatskih voda Jadranko Husarić. Kada je ustajao od stola Tadić je krenuo za njim i progovorio o nepravdi koja je u sudskom postupku nanesena Glavašu, na što mu je Hrvatin kazao da o tom postupku ne zna ništa te da je uvjeren da će se provesti po svim pravilima struke, kao i svaki drugi predmet.

Tvrdi da je razgovor prekinuo kada mu je Tadić kazao da zna kakva je drugostupanjska odluka te da je moguće da se "predmet iz evidencije vrati vijeću koje može izmijeniti odluku". "Bio sam malo revoltiran, odmahnuo sam rukom, on je još nešto govorio, a ja sam ponovno odmahnuo rukom i otišao do automobila koji me čekao ispred. S Tadićem se nisam niti rukovao", kazao je Hrvatin. Dan kasnije nazvao je Bajića i dogovorio sastanak na kojemu ga je o svemu izvijestio. Kazao je da je želio otkloniti prigovore da se sa spisom postupalo na nezakonit ili manje kvalitetan način, kao i bilo kakvu mogućnost da se u javnosti prigovara ili da se postupak zbog formalnog propusta pobija na hrvatskim ili stranim sudovima. Nakon nekoliko dana Bajić mu je potvrdio sumnje, rekavši da se "tu događaju neke stvari". "Nije mi rekao detalje, no bilo je jasno da se došlo do nekih saznanja", prisjetio se Hrvatin.

Dodao je da je istovremeno naložio da se sve u vezi Glavaševa slučaja detaljno provjeri u sudskoj evidenciji, no ni tada, kako tvrdi, nije znao kakvu je odluku sudsko vijeće donijelo razmatrajući žalbu na prvostupanjsku osuđujuću presudu u slučajevima "garaža" i "selotejp".

Za odluku kojom je Glavašu, uz dvije godine manju kaznu, potvrđena osuđujuća presuda za ratni zločin nad osječkim Srbima doznao je tek 30. srpnja kada je ona napisana i otpremljena strankama. "Ja nikada nisam unaprijed pitao suce o odluci, znalo se događati i da dođem na neki skup i ne znam koju je odluku donio sud, a tog je jutro bila objavljena u medijima", ustvrdio je Hrvatin. Više je puta ponovio da informacije o radu suda kojemu je na čelu nikada nije odavao niti novinarima čiji se članci, kako je rekao, često objavljuju "planski i zbog pritiska".

18. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izještava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Davor Boras rekao je da obnaša funkciju zamjenika glavnog tajnika HDSSB dok je tijekom ljeta 2010. bio član predsjedništva stranke. Ivana Drmića poznaje od 2001. i s njim je u prijateljskim odnosima. On je u ljeto 2010. bio glavni tajnik stranke. Sanju Marketić je upoznao 2004/2005. kao prijateljicu Branimira Glavaša i Ivana Drmića. Poznaje i Dragu Tadića, misli da se formalno nisu

nikada upoznali, vidao ga je na utakmicama NK Osijek. Vezano za kaznenu prijavu koju su Drmić i Marketić podnijeli, rekao je se tog 24. srpnja 2010. našao s Ivanom Drmićem, koji mu je rekao da je neka osoba od njega tražila novac za pomoć Glavašu kako bi se donijela što povoljnija presuda i kako joj je dao novac. Rekao je da je pogriješio, da je ta osoba prevarant i da ga ide prijaviti. Identitet te osobe nije mu otkrio kao ni njen izgled. Nije spominjao niti o kojem se iznosu radilo. Sanju Marketić nije spominjao. Osim toga razgovarali su i o nekim stranačkim pitanjima. Zadržali su se u društvu oko 10 minuta. Kasnije je sreo Sanju Marketić i ona mu je ispričala isto. Nakon toga Drmić je otišao u policiju, a svjedok se našao sa Darijem Opačkom i Vladimirom Šišljagićem. Ne sjeća se tko je koga pozvao, no povod za taj razgovor bio je upravo sadržaj razgovora sa Drmićem. Šišljagić je već znao o čemu se radi jer ga je Drmić o tome obavijestio. Našli su se u slastičarnici Petar Pan oko 13-14 sati. Sa Opačkom i Šišljagićem bio je sam nekih sat vremena, zatim je stigla Sanja Marketić, a potom i Krešimir Bubalo. Nije im bilo jasno što se dogodilo. Glavaša nije pokušao kontaktirati, a da li je to učinio netko drugi ne zna. Ne sjeća se niti da li je Sanju Marketić itko upitao da pobliže objasni tko je ta osoba koja je „reketarila“ Drmića i tražila od njega novac. Niti Drmića to nije upitao, mislio je to učiniti kada se vrati iz policije. Ne sjeća se da li su Drmić i Marketić spominjali Dragu Tadića. Kad je Sanja Marketić otišla u policiju ne sjeća se da li je i on otišao. Svjedok je rekao kako se niti nakon što su mu predočene fotografije i sadržaj izvješća o praćenju ne sjeća da je bio sa Sanjom Marketić dok je ona telefonirala nekom sa javne govornice niti da je on povremeno prilazio njoj tijekom tog telefonskog razgovora.

Kasnije ga je nazvao Drmić koji ga je obavijestio da je izašao iz policije i zamolio ga da se nađu u restoranu Ruža u osječkoj Tvrđi. Tamo su došli i Šišljagić, Opačak i Drmić, ne sjeća se da li je bio i Darko Tolić. Drmić je rekao da je sve prijavio policiji, ali da više ništa ne smije govoriti jer je predmet sada tajan. Sa Sanjom Marketić i Drmićem je o tome razgovarao nakon što je predmet „procurio u medijima“, a Drmić je tvrdio da je sve to što se piše izmišljotina i laž. Poznata mu je osoba nadimka „Zloćo“, ime mu je Dražen, a prezime mu ne zna, on je iz Tomislavgrada. Upoznao ga je preko Drmića jer je s njim često išao u BiH. Naime, Drmić ima u BiH obiteljsku kuću, a od tamo je i „Zloćo“. Njih dvojica su u prijateljskim odnosima. Potvrdio je da je odlazio u Drinovce u posjet Branimiru Glavašu sa raznim osobama. Ne sjeća se da li je „Zloćo“ ikad bio kod Glavaša. I Sanja Marketić putovala je u Drinovce. Osobu koja ima prezime Petručušić ne poznaje.

Svjedok Tomislav Glavaš tijekom srpnja 2010. bio je zaposlen u tvrtci UNIKOM d.o.o. kao direktor. Branimir Glavaš mu je brat i u dobrim su odnosima. Poznaje Ivana Drmića. Upoznali su se davno preko stranačke linije. Poznaje i Sanju Marketić. Dragu Tadića poznaje kao gospodarstvenika. Naime, radio je u nekim tvrtkama koje su surađivale sa Tadićevom tvrtkom pa se tako i poznaju. Tadić i Branimir Glavaš bili su u dobrim odnosima. Vezano za postupak koji se na VSRH vodio povodom žalbe na presudu poznato mu je ono što je pročitao iz novina. Sanju Marketić je znao upitati „šta ima na VSRH“, jer je žalba „stajala gore duže vremena“, a ona je bila u kontaktu sa odvjetnicima pa je pretpostavljao da ona zna nešto više. Pretpostavlja da su u ljeto 2010. Sanja Marketić i Branimir Glavaš kontaktirali. Tijekom ljeta i on je odlazio u Drinovce. Misli da je jednom prilikom tamo vidio i Ivana Drmića i Sanju Marketić. Potvrdio je da ga je jedne večeri Sanja nazvala i zamolila ga da se sastanu u jednom kafiću. Zamolila ga je da joj posudi nešto novaca, da joj treba za Branimira. Rekla je da joj treba oko 70.000 eura. On joj je odgovorio da toliki iznos nema. Imao je pola od toga. Idućeg dana našao se s njom ispred Glasa Slavonije i dao joj taj novac. To je bila njegova ušteđevina, koju je držao u kući. Nije mu rekla konkretno za što joj taj novac treba, ali pretpostavio je da je za isplatu odvjetnika. Nije mu djelovala smireno. Kad joj je rekao kako nema čitav iznos koji je ona od njega tražila ona ga je zamolila da ostatak od nekoga posudi. Sanja Marketić nije spominjala druge osobe s kojima je ona prikupljala novac. Nije se mogao sjetiti tko su to „oni“ koje je spominjao u istrazi, a koji su trebali prikupiti taj novac. Sanja mu je rekla da će mu taj novac biti vraćen. Novac je stavio u kovertu, nazvao je Sanju, našli su se pred Glasom Slavonije, ona je otvorila svoju torbicu, a on je spustio kovertu sa novcem u nju. Imao je povjerenje u Sanju i nije tražio nikakvu potvrdu za posuđeni novac. Sa njom još nije kontaktirao radi povrata tog novca. Branimir Glavaš nikada mu nije pričao o

njegovom odnosu sa Dragom Tadićem, a neposredna saznanja o njihovom odnosu nema. Dok je Branimir Glavaš bio župan imao je sa Tadićem kontakte.

Svjedok Zoran Škorić bio je tijekom ljeta član uprave Osijek Koteksa. Poznaje Tadića jer je on bio predsjednik uprave. U dobrim su prijateljskim odnosima. Tijekom ljeta 2010. često je komunicirao sa Tadićem. Poznaje i Srećka Jurišića koji je radio kao poslovni partner, tj. kooperant na gradilištima. Misli da je njihov odnos poslovni. Jurišić je bio kooperant tvrtke do prije dva mjeseca, Božicu Čavar Tadić poznaje i s njom su on i supruga u dobrim odnosima. Čini mu se da mu je Tadić spominjao kako ga Sanja Marketić i Ivan Drmić terete za neke radnje. Naime, jednom prilikom putovao je s Tadićem na otvaranje radova u Zadar. Tadić nije ulazio u detalje, ali rekao mu je da treba to znati jer bi se tako nešto moglo odraziti na poslovanje tvrtke. Misli da se o tom slučaju već tada pisalo u novinama. Sjetio se i situacije kada ga je jedne subote navečer nazvao odvjetnik Radan Kovač koji je pokušavao stupiti u vezu s Tadićem, ali mu to nije uspijevalo. Nakon bezuspješnih pokušaja njegova supruga zvala je Božicu Čavar Tadić i stupila u kontakt s njom. Prenijela joj je kako odvjetnik Kovač želi stupiti u vezu sa Dragom Tadićem i nakon toga Tadić mu je telefonirao. Svjedok mu je ukratko rekao kako ga je zvao Radan Kovač zbog nekih problema i da bi se hitno trebao javiti u Osijek. Više nisu o tome razgovarali, tek na putu kada su se vozili put Zadra na otvaranje radova. Ne sjeća se niti da li su razgovarali o Sanji Marketić. Osoba koju su nazivali „prijatelj Perica“ mogao bi biti ili Pero Pripuz ili Pero Marić ili Perica Mitrović. Sa svima komuniciraju i svi imaju isti nadimak. Svjedok se nije mogao sjetiti da je u istrazi govorio kako mu je Drago Tadić tokom puta u Zadar na otvaranje gradilišta rekao kako ga je neki sudac VSRH optužio za neke radnje, tj. da je pokušao na njega utjecati u cilju donošenja povoljnije odluke u Glavaševom predmetu. Rekao je da je moguće da su o tome razgovarali, ali da se ne sjeća. Svjedok je potvrdio da je osoba, koja se spominje u razgovoru koji su vodili on i Tadić, a koju je on trebao nazvati i zamoliti da nazove odvjetnika Kovača, njegov rođak Josip Škorić. Istina je da ga je Tadić molio da nazove Josipa da on provjeri da li su onu „žensku“ pustili. Radilo se o Sanji Marketić. Ne zna zbog čega je to Dragi Tadiću bilo važno. Tadić mu nije objašnjavao zbog čega je od njega tražio da provjeri da li je Sanja puštena, a on ga to nije niti pitao. Istina je i da mu je Tadić u jednom razgovoru rekao da su „njih dvoje“ spominjali njega (Tadića). To se odnosilo vjerojatno na Sanju Marketić i Ivana Drmića. Potvrdio je i da je jednom prilikom Tadiću rekao da će ga zvati sa Dorinog (kćerkinog) mobitela jer je osjećao da se telefonski razgovori prisluskuju. Ne zna zbog čega, nakon što je dobio Josipa Škorića, on mu nije ništa želio govoriti putem telefona. Josipa Ribičića ne poznaje kao niti Petra Kneževića. Dok je boravio u Zagrebu sa Dragom Tadićem, a tijekom srpnja 2010. bili su sigurno u Zagrebu 10-ak puta, nikad nisu sreli Sanju Marketić niti Ivana Drmića. Istina je da je Branimir Glavaš često bio na raznim svečanostima, ali o Tadićevim i Glavaševim privatnim odnosima ne zna ništa, nije ih viđao da se družu.

19. rujna 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Krešimir Bubalo u ljeto 2010. obnašao je funkciju gradonačelnika Osijeka, bio je i župan Osječko-baranjske županije u dva mandata. Poznaje Dragu Tadića, čija tvrtka Osijek Koteks je za vrijeme njegovih mandata izvodila razne poslove za županijsku upravu. U poslovnom su odnosu. Sanju Marketić poznaje kao novinarku Glasa Slavonije već dugi niz godina. Nekoliko puta bili su i na „piću“. I Ivana Drmića poznaje, dobri su prijatelji, on je tajnik HDSSB-a. Jedne prigode u srpnju 2010. došao je u Zagreb, gdje se susreo sa Sanjom Marketić i Ivanom Drmićem u Importanne galeriji. Drmić je često u Zagrebu radi posla u Saboru. Nakon tog susreta zajedno su otišli kod Mesića. Ivan Drmić i Sanja Marketić nisu mu govorili o nekom posebnom razlogu zbog kojeg bi išli kod Mesića, uopće se ni ne sjeća da li su njih dvoje tom prigodom s njim uopće i razgovarali. O predmetu protiv Glavaša, koji se vodio pred VSRH, imao je saznanja, ali ne zna ništa o sudjelovanju Sanje Marketić i

Ivana Drmića u tom predmetu kao niti o kaznenoj prijavi koju su oni podnijeli. Potvrdio je da je istina, kako je i u istrazi izjavio, da su predsjednika upitali ima li kakvih pritisaka „iz vana“, od HDZ-a, u vezi predmeta Glavaš, o kojem se u to vrijeme odlučivalo pred VSRH. On im je odgovorio da o tome nema nikakvih saznanja. Tema razgovora bila je politika. Ne poznaje Renata Obranovića. Svjedok je rekao da se ne sjeća da se u srpnju 2010. još susretao sa Sanjom Marketić, možda ako su bili u nekom društvu. Nakon što mu je predloženo izvješće o praćenju Sanje Marketić, iz kojeg proizlazi da su Sanja Marketić i Vladimir Šišljagić sjedili u slastičarnici Petar Pan kad im se pridružila NN osoba, a potom i Dario Opačak, Davor Boras, Krešimir Bubalo, ponovio je da se ne sjeća i da je zaista prošlo puno vremena. Konstatirao je da je njima bilo jako važno što se sve događalo sa Branimirom Glavašem. Osobno je s njim u prijateljskim odnosima. U Drinovce je odlazio Glavašu u posjet, ali nisu razgovarali o njegovom odnosu sa Dragom Tadićem. Misli kako se oni poznaju, ali o njihovom odnosu ne zna ništa. Kazao je kako je moguće da poznaje Mladena Mlinarevića iz Inženjerskog biroa, ali se ne sjeća nekog posebnog sastanka s njim.

Svjedok Darko Tolić, direktor podružnice Euroherc osiguranja u Osijeku, koje u Hrvatskoj funkcionira u okviru koncerna Agram. Dubravko Grgić je predsjednik tog koncerna i ujedno je njegov poslodavac. Sa njegovom suprugom je u rodbinskom odnosu. Druže se poslovno dva do tri puta godišnje ili u Osijeku ili u Zagrebu, kada se vide. Sa Dragom Tadićem upoznao se nakon rata kada je počeo funkcionirati Osijek Koteks. On je bio član poglavarstva, a za sebe je rekao da je bio tajnik u poglavarstvu. Više baš ne surađuju, ali dok je bio predsjednik uprave Osijek Koteksa su surađivali. Ivana Drmića poznaje iz doba nakon rata, kada se zaposlio u tajništvu u Osječko-baranjskoj županiji. Poslovni odnos prerastao je u prijateljski. Tokom ljeta 2010. vidao ga je povremeno. Za vrijeme suđenja Glavašu je pomagao u pripremi obrane pa su se sretali češće. Sanju Marketić također je upoznao nakon rata. Ona je bila novinarka. Kao i sa Drmićem i sa njom je bio intenzivno u kontaktu, jer je i ona bila dio tima koji je Glavašu pokušavao pripremiti obranu. Tu su još bili i Mihali Ištvan, Damir Julušić. Glavaša je upoznao 1990., u listopadu, kada je on postao sekretar za narodnu obranu, dok je osobno bio šef opće pravnog sektora, potom je postao njegov zamjenik. Intenzivno su se družili do 2000. godine. Tada je intenzitet druženja opao. Kada su 2005. počele priče oko ratnih zločina iznova su se počeli družiti. Danas su prijatelji. O postupku pred VSRH nije mu poznato ništa. O tome je saznao iz novina. Sudjelovao je u pripremi žalbe i drugih pismena koja su se upućivala sudu. Par dana prije podnošenja kaznene prijave Ivan Drmić ga je nazvao i pitao ga da li je g. Grgić u Zagrebu. On mu je odgovorio da misli da je i da ga nazove. Tijekom srpnja od njega nije tražio ništa posebno. Tek kasnije je saznao da je Drmić zvao Grgića, ali sadržaj njihova razgovora mu je nepoznat. Naknadno je saznao da je i Sanja Marketić išla sa Drmićem kod Grgića. Naime, idući dan zvao ga je Grgić i kazao mu da su ga posjetili Marketić i Drmić i zatražili neku pomoć za Glavaša. Sa Grgićem je o tome razgovarao, ali nikada u detalje. Dan nakon sastanka Ivana Drmića i Grgića sreo se sa Ivanom Drmićem i Sanjom Marketić kod Ciboninog nebodera, jer se sa Vladimirom Šišljagićem vraćao iz Drinovaca. Drmić mu nije ništa spominjao o njihovom razgovoru sa Grgićem niti o njegovoj posjeti Grgiću. U Drinovcima nije posebno razgovarao sa Glavašem o Ivanu Drmiću. Rekao je i da je financijski pomagao Glavašu, a vjeruje da mu je i Tadić pomagao. To zaključuje i po tome što su o Tadiću pozitivno govorili i Ivan Drmić i Sanja Marketić. I sa Sanjom Marketić je razgovarao i ona mu je rekla da se Drago Tadić hoće zauzeti za Glavašev predmet koji je pred VSRH. Nikada nije saznao na koji je to način on pomogao Glavašu. Vezano za kaznenu prijavu koju je 24. srpnja 2010. podnio Ivan Drmić, rekao je kako se te večeri našao s njim u restoranu Ruža. On mu je govorio da se išao prijaviti na policiju, bio je pri tome vrlo uzbuđen i konfuzan. U Ruži su bili prisutni tajnik HDSSB-a, Šišljagić, odvjetnik Radan Kovač, Boras i on. Tada je prvi puta shvatio da se nešto događa. Drmić je bio zabrinut za sebe, za svoju suprugu i brinuo se što će se dogoditi ako on ode u zatvor. Nije govorio da je podnio kaznenu prijavu već da se otišao prijaviti. Zna da je i Sanja Marketić bila u policiji. S njom je tokom ljeta 2010. komunicirao putem maila. Nije siguran da li su se Tadić i Glavaš družili privatno. Moguće da jesu, ali to nije mogao potvrditi. Misli da se Grgić i Tadić poznaju poslovno, misli kako je upravo on bio poveznica među njima i to kada je Osijek Koteks počeo raditi za Euroherc.

6. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok **Herman Vukušić** rekao je da poznaje Srećka Jurišića, a i Dragu Tadića. Sa Jurišićem je planirao poslove oko organizacije poker turnira u Cavtatu, no do realizacije toga posla nije došlo. Srećko Jurišić mu je potvrdio da su on i Drago Tadić poslovno povezani i da veći dio poslova njegove tvrtke ide u kooperaciji sa Tadićem. Ostale okrivljenike ne poznaje. Jurišića je upoznao preko zajedničkog prijatelja fra Tomislava Duke. Poznaje i Davora Vukmirića. Rekao je kako je bio dopredsjednik Udruge veterana, a Vukmirić je bio predsjednik kluba. Jurišić mu o predmetu Glavaš nije govorio ništa. Sa Dragom Tadićem upoznao se u prolazu. Njihovi susreti bili su slučajnog karaktera. Bili su u društvu i na jednom privatnom ručku, a to je bilo nakon što je policija započela istraživati slučaj. Rekao je da je tada bio savjetnik u Ministarstvu obitelji i branitelja.

Kazao je kako nije primijetio da je u lipnju i srpnju 2010. Srećko Jurišić bio u nekom posebnom psihičkom stanju. Istina je da su obojica bili u euforičnom raspoloženju zbog realizacije projekta poker turnira u Cavtatu. Istina je da je Jurišić imao problema s nekim poslovnim partnerima u Splitu i taj njegov stres je povezivao upravo s tim problemima, a ne sa slučajem Glavaš.

7. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedokinja **Sanja Marketić** rekla je da je sa Branimirom Glavašem u prijateljskim odnosima. U postupak koji se vodio protiv Glavaša uključena je od samog početka. Na svim društvenim razinama pokušavali su utjecati razgovarajući sa ljudima te im objasniti kontekst tog postupka. Prilikom prvog Glavaševog zatvaranja kontaktirali su sa predstavnicima OESS-a, a g. Fuentes izravno je kontaktirao sa premijerom. Žarko Puhovski im je dao također veliku potporu. Razgovarali su i sa čelnicima vladajućih i oporbenih strankama. 3-4 tjedna prije objave presude Branimir Glavaš je informiran sa suda i vrha politike da je presuda donesena. Nakon nekog vremena obratio joj se Drago Tadić prilično uznemiren te je rekao da je Branimir Glavaš osuđen na „dvoznamenkasti broj godina“. Glavaš je kod nje tada bio u posjeti pa je ona to njemu i napisala na komad papira. Naime, Glavaš je u više navrata bio prisluškivan i praćen. Izbjegavali su razgovarati telefonom, bili su oprezni u komunikaciji pa je to razlog zbog kojeg mu je poruku napisala na tom papiru. Također je u toj bilješci napisala da je Tadić kada je zvao bio prestrašen i da se boji prisluškivanja. Pretpostavlja da je znao da nju prisluškuju i da je i ona pod takvim mjerama. Istom prilikom kada mu je napisala informaciju o visini kazne napisali su i imena osoba kojima bi se mogli obratiti i provjeriti informacije... Radilo se o Vesni Škare Ožbolt, Ivi Sanaderu, Nobilu, Šeksu, Hebrangu. Naveli su ime Branka Hrvatina i Jasne Omejec. S njima nisu komunicirali, ali naveli su imena svih za koje su mislili da bi im mogli pomoći. Sa nekim od navedenih osoba imali su već kontakte, neke od osoba su im „pale na pamet“ kao osobe koje bi mogle imati određene informacije. Nakon presude Županijskog suda u Zagrebu Glavaš je napustio područje Republike Hrvatske. Tada su bili zajedno. Nastavili su lobirati i pokušavali predmet vratiti ponovno u pravne okvire. Iz dnevnih novina je saznala da se spis nalazi u evidenciji na VSRH, a isto tako iz dnevnih novina je doznala o presudi VSRH. Tekst je objavila Slavica Lukić. Znali su da je taj tekst relevantan i to je potvrdio i novi tekst, tj. priopćenje za javnost. Sudac Tripalo istupio je u ime VSRH te je potvrdio da je postupak okončan. Potom je Slavica Lukić objavila tekst u kojem je navela da su potrebne još neke kontrole te da će presuda biti objavljena. Očekivali su pravdu na VSRH. Imali su vjere da još uvijek nije sve gotovo. Rekla je da se obratila gospođi Tadić te ju zamolila da pomogne jer je njen suprug Drago u tom trenu bio u doticaju sa HDZ-ovom vlasti i ljudima koji su mogli pomoći. Pod pomoći smatra utjecaj kod relevantnih ljudi kojima bi objasnili da je proces politički. Božica Čavar Tadić željela im je pomoći. I Drago Tadić rekao je da ima dobre veze i kontakte i da će ih spojiti s njima. Ta osoba bio je Srećko Jurišić. Posredstvom Božice stupila je u kontakt 20. srpnja

2010. sa Srećkom. Našli su se u Vlačkoj ulici u kafiću „Safari“. On joj je pristupio te joj rekao da nema interesa oko Glavaša, ali da je voljan pomoći. Naglašavao je svoje dobre veze. Rekao je da će imati troškove oko tog angažmana u iznosu od 70 tisuća eura. Dogovorila je ponovni susret slijedeći dan jer je prethodno željela i Ivana Drmića upoznati sa situacijom, a i kod Tadića je željela još jednom provjeriti tu osobu. Svjedokinja je rekla da ne može tvrditi, ali da je moguće, da je dio tog novca bio namijenjen nekom drugom. O svemu je razgovarala i sa Ivanom Drmićem, s kojim se našla nakon susreta sa Srećkom. Vratili su se u Osijek i sa Dragom Tadićem su još provjerili tko je Srećko Jurišić. On im je rekao da oni imaju kvalitetne poslovne kontakte, ali da se u dio vezan za novac ne želi miješati. Misli da su mu spomenuli i iznos koji se spominjao. U srijedu ponovno odlaze u Zagreb. Rano ujutro su se susreli sa Dubravkom Grgićem, s kojim su se htjeli posavjetovati i čuti i njegovo mišljenje. Ispričali su mu kako je Srećko Jurišić tražio novac od njih. On im je rekao da je to neozbiljno. Dubravko Grgić im je kazao kako će on razgovarati sa Tadićem. Nazvao ga je tom prilikom i rekao im da ne idu u tako nešto te im sugerirao da se čuju idućih dana. „*Nemojte razmišljati srcem, pokušajte to sagledati na drugi način*“, rekao im je Dubravko. Tadića nisu obavijestili o namjeri da posjete Grgića. Sa Srećkom Jurišićem Ivan Drmić i ona su se sreli u Importane Galeriji. On je očekivao da će donijeti novac, ali novac nisu imali. Rekao je im bez novca on neće moći niti pomoći. Taj susret su prekinuli jer su imali dogovoren sastanak sa Krešimirom Bubalom. Zajedno su otišli u ured Stjepana Mesića. Tamo je pošao i Srećko Jurišić jer je i on imao dogovoren susret sa Mesićem. Za vrijeme susreta sa Jurišićem njemu je pristupio čovjek koji mu je kazao da ga čeka zet Stjepana Mesića. Samo kratko su spomenuli „slučaj Glavaš“. Zamolili su Mesića da, ukoliko raspoláže nekom informacijom sa VSRH, im ih prosljedi. Od njega nisu tražili da poduzima neke mjere. Na izlazu iz prostorije susreli su se sa Srećkom Jurišićem i gospodinom koji se predstavio kao Renato. Potom su otišli na ručak. U Zagrebu je bio i župan Šišljagić koji je sa Drmićem i Bubalom imao sastanak kojem ona nije prisustvovala. Potom su se uputili za Osijek. Dana 22. srpnja 2010. neprekidno su razgovarali o Jurišiću. Odlučili su prikupiti novac, iako su bili duboko uvjereni da to „ne valja“, a naknadno su mislili odlučiti kako dalje. Tog dana susrela se i sa bratom Branimira Glavaša, Tomislavom. Rekla mu je da joj hitno treba određena količina novca vezano za njegova brata. On je pitao da li je to za odvjetnike, a ona ga je ostavila u dojmu da jest. Rekao joj je da će joj pomoći. Tomislav Glavaš dao joj je 35 tisuća eura. Susrela se sa Drmićem i dogovorili su da u petak odu u Zagreb. Naime, u srijedu je Jurišić rekao da u petak odlazi na put i da mu novac mogu odnijeti u hotel Antunović u 9.00 sati, a da nakon toga ima druge obaveze. Razliku od 35 tisuća eura osigurao je Drmić. On je ranije podigao neki kredit i taj iznos mu je ostao. Dana 23. srpnja 2010. odlučili su da se ipak neće naći sa Srećkom Jurišićem. Ponovno su otišli do Iblerovog trga. Popili su kavu, bili su rastrojani. Za vrijeme te kave nazvala ju je Božica Čavar Tadić te joj rekla kako je nju nazvao Srećko Jurišić te ju pitao gdje su njih dvoje. Ona joj je slagala kako nemaju novce te da moraju u banku. I dalje su bili opterećeni i razmišljali kako bi se ipak trebali obratiti Srećku Jurišiću. Zamolili su Božicu Čavar Tadić da im dogovori sastanak sa Tadićem. Sastali su se u kafiću „Lui“. Tadić im je rekao da on ne zna što da rade te da je to njihova odluka. U tom trenutku pojavio se i Srećko Jurišić. Tadić je ustao i otišao. Rekla je da ne zna kako je Jurišić doznao gdje su oni. Kasnije su shvatili da je on kontaktirao s Tadićem. I dalje je vršio pritisak na njih te ih je uvjeravao da će sve biti u redu. Drmić je također dvojio što napraviti i odlučio je dati novce, iako je bio svjestan da ulaze u nedopuštene radnje. Drmić se uputio sa Jurišićem do automobila, dok je ona čekala. Nakon toga su otišli u policiju u Đorđićevu obaviti neki posao, a potom su se našli s odvjetnikom Antom Madunićem. Upitali su ga za savjet što bi trebali učiniti kada bi netko od njih tražio novce. On ih je pitao je li se nešto dogodilo, no nisu mu željeli ništa reći. Našli su se i sa Ivićem Pašalićem i tom prilikom on im je rekao da je slučaj Glavaš okončan, a da on nije imao šanse. Taj sastanak dogovorio je Drmić. Vraćajući se kući razgovarali su kako je katastrofalno to što su napravili. Odlučili su sebe prijaviti policiji jer su dali novac kako bi ishodovali povoljniju presudu. Dogovorili su se da ona ujutro ode kod Glavaša da mu ispriča što su napravili, a da onda odu u policiju. U subotu je krenula put Bosne i oko 10-11 sati nazvao ju je Drmić, kazao joj da je on otišao kod odvjetnika te da odmah ide u policiju. Krenula je natrag put Osijeka. U policiji je ispričala kako je došla prijaviti samu sebe, odnosno da je jednoj osobi imena Srećko dala novac. Službenik USKOK-a s kojim je razgovarala zvao se Nenad Načaj. On ju je počeo uvjeravati da će podnijeti zapisnik u kojem će navesti kako su oni oštećenici. Ona mu je kazala kako oni nisu oštećenici već počinitelji kaznenog djela. Dragu Tadića nisu upoznali s svojim namjerama. On je znao za situaciju sa Srećkom Jurišićem, ali nije se u to miješao i to je razlog zbog kojeg ga na policiji nisu

nići spominjali. Nemađ Načaj ih je pitao da li bi bili spremni sudjelovati u lociranju Srećka Jurišića, tj. da li su spremni na suradnju s USKOK-om. Nisu imali saznanja da je komunikacija sa Srećkom Jurišićem bila predmet policijske obrade. Što se tiče odnosa Branimira Glavaša i Drage Tadića poznato joj je da su oni bili dobri poznanici. Znali su se duže od 20 godina. Odnos nje i Drmića temeljio se na zajedničkom interesu da pomognu Glavašu. Glavaš i Drmić bili su bliski stranački kolege i prijatelji. Sa Božicom Čavar Tadić poznaje se dugi niz godina.

Objasnila je da je nagodbu s USKOK-om potpisala jer se našla u situaciji u kojoj je medijski pritisak bio ogroman, postojalo je razočarenje u sustav, odlučila je pristati na tu nagodbu iako je ono što se zaista dogodilo bilo drugačije od onoga za što se nju teretilo. Nije imala predodžbu i vjeru u to kakav će biti ishod postupka pa je i to razlog pristanka na nagodbu. Svjesna je da su Tadića time doveli u nezgodnu situaciju, ali ipak su nakon konzultacija s odvjetnicima potpisali nagodbu. Branimir Glavaš za situaciju sa Srećkom Jurišićem i za njegovu ponudu nije znao. Znao je samo da su u Zagrebu i da mu pokušavaju pomoći. Sa Božicom Čavar Tadić je uglavnom komunicirala putem telefona i to na pre paid karticu, nisu razgovarali redovnim telefonima.

Nakon što je svjedokinji prezentirano izvješće o pratnji iz kojeg proizlazi da su se ona i Ivan Drmić 23. srpnja zaustavili ispred pošte u Branimirovoj ulici te da je Drmić otišao u govornicu, a da ga je ona čekala, svjedokinja je rekla da ne zna da li je i ako je s kim razgovarao. Ne zna da je, kako proizlazi iz tog izvješća, Drmić razgovarao sa Jurišićem i to upravo iz te govornice, u dva navrata. Kada spominje lobiranje za Branimira Glavaša pod tim smatra kako je proces koji se vodio protiv njega zauzimao ogroman medijski prostor. Htjeli su utjecati na medije da drugačije pišu o slučaju. Konačno, razgovarala je i sa Andrijom Hebrangom i zamolila ga da se dio HDZ-a bolje upozna sa predmetom i da se zainteresiraju za kontekst slućaja. Htjeli su i da Hebrang razgovara sa Sanaderom kako bi on prestao sa pritiscima na medije i sud.

30. studenoga 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestaća: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Ivica Šola

Rekao je da poznaje Sanju Marketić dok je za Srećka Jurišića čuo iz novina. Ivana Drmića poznaje površno, Dragu Tadića također poznaje, ali dugo nisu kontaktirali. Posljednji puta su se vidjeli 2006. u Valpovu.

Pojasnio je da mu je Sanja Marketić kolegica sa posla. Radio je s njom 2000. godine u Glasu Slavonije. Imaju prijateljski odnos koji traje više od 10 godina.

Rješenje o iskljućenju javnosti

Vijeće je donijelo Rješenje o iskljućenju javnosti sa dijela saslušanja svjedoka na kojem su istome puštene snimke telefonskih razgovora.

Svjedokinja Slavica Lukić

Potvrdila je da je 4. srpnja 2010. objavljen njezin članak u kojem je iznijeta informacija da je osuđujuća prvostupanjska presuda Županijskog suda u Zagrebu u odnosu na opt. Branimira Glavaša ostale preinačena. Na pitanje braniteljice od kuda je imala ta saznanja, te da li informacija možda potječe sa VSRH, svjedokinja je odgovorila kako je dužna štititi izvor informacija te da na to pitanje ne može odgovoriti. Svjedokinja je pojasnila kako novinari koji prate postupke pravosudnih tijela

moraju znati kretanje spisa. Te informacije dostupne su i iz raznih drugih izvora, npr. poslovnika VSRH ili iz razgovora sa bilo kojim sucem ili odvjetnikom.

Kazala je kako nije znala točan datum kada će spis dospjeti u sudsku evidenciju. Nije znala tko će odlučivati u odjelu sudske evidencije o tom predmetu. Misli da nije imala informaciju da je Branko Hrvatinić dao naputak sucima vezano za postupanje sa spisom nakon predaje u sudsku evidenciju.

11. prosinca 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedok Ivan Drmić

Rekao je da je sa Branimirom Glavašem u prijateljskim odnosima. Pored toga su u istoj političkoj stranci. Božicu Čavar Tadić nije poznao do početka sudskog postupka. Dragu Tadića poznaje, a sa Sanjom Marketić je u prijateljskim odnosima. U svibnju 2005. godine na izborima je pobijedila nezavisna lista Branimira Glavaša i tada je započeo politički progon Branimira Glavaša. Želio je pomoći u njegovoj obrani. U lipnju je Šeks upozorio da će Glavaš biti uhapšen. Pokušavali su djelovati prema vrhu HDZ-a objašnjavajući da je Glavaš nevin i na taj način pokušavali zaustaviti politički pritisak prema Glavašu. Za presudu VSRH doznao je iz Jutarnjeg lista. Članak je objavila Slavica Lukić. Njezin članak potvrdio je i sudac Tripalo. Nakon toga pokušavao je preko političkih krugova saznati da li je ta informacija točna. Dana 19. srpnja 2010. vozio je roditelje i dvoje djece u BiH, a idućeg dana čuo se sa Sanjom Marketić. Od nje je doznao da ona u utorak, 21. srpnja, ide u Zagreb. Istog je dana i on krenuo u Zagreb. Trebao je u policiji rješavati neke stvari vezane za podizanje putnih isprava za dijete. U PU je uzeo broj za čekanje, nazvao je Sanju Marketić i dogovorio se sa njom za kavu.

Našli su se u 9.00 sati u kafiću u Importane galeriji. Tada mu je rekla da joj se javio čovjek koji je voljan pomoći Branimiru Glavašu, a koji je od Božice Čavar Tadić dobio Sanjin broj. Nakon kave su se razišli. Otišao je u Policiju u Petrinjsku ulicu, a nakon obavljena posla ponovno se našao sa Sanjom. U međuvremenu se ona susrela s tim čovjekom. Tada mu je kazala da se radi o Srećku Jurišiću, koji je voljan pomoći Glavašu, te da će to koštati 70.000 eura. Po povratku u Osijek uputili su se u kafić Press i 15-ak minuta nakon njihova dolaska stigao je i Drago Tadić. Upitao ga je za Srećka Jurišića. Tadić mu je kazao da oni poslovno surađuju i da misli da je on korektan. Drago je bio iznenađen informacijom da Srećko Jurišić za svoj angažman traži 70.000 eura. Nije sugerirao da daju taj novac. Samo je spomenuo da Jurišić kontaktira sa širokim krugom ljudi. Sanja je dogovorila da će se u srijedu ponovno naći u Zagrebu u kafiću u Importane galeriji sa Srećkom Jurišićem.

Kazao je da je u srijedu imao sastanak sa Dubravkom Grgićem. Sa Grgićem se našao u 8.00 sati u njegovom uredu. I preko njega je pokušao saznati kakva je presuda. Grgić nije imao saznanja o presudi. Iznio mu je slučaj u vezi Srećka Jurišića, a on mu je obećao da će kontaktirati Tadića u vezi toga. Potom su otišli u Importane galeriju gdje je Sanja imala sastanak sa Jurišićem. Započeli su razgovor o predmetu Glavaš. Jurišić je spominjao brojne političare i ostavio je dojam da poznaje široki krug ljudi. Ponovio je da će njegov angažman koštati 70.000 eura. Uvjeravao ih je da presuda nije gotova. Rekao im je kako imaju vremena do petka. Dogovorili su se da će, ukoliko se odluče za njegovu pomoć, doći u Hotel Antunović gdje će mu donijeti novac. Srećko Jurišić je ustao i nastavio se družiti sa čovjekom u susjednom kafiću. Oni su pričekali Krešimira Bubala te su se uputili kod predsjednika Mesića, gdje je Bubalo imao dogovoren sastanak, jer je Mesića želio pozvati na neku manifestaciju. Očekivali su da bi Stjepan Mesić mogao imati neke informacije, no nisu saznali ništa konkretno. Nakon toga imao je još jedan sastanak nakon kojeg se sa Sanjom uputio prema Osijeku. Tijekom čitavog puta razgovarali su o tome što će napraviti. Mijenjali su odluke svakih 5 minuta. Dogovorili su se da će novac prikupiti, ali još nisu bili odlučili i da će ga dati. Rekao je da je imao 35.000 eura kod kuće. Sanja je

rekla da će se obratiti bratu Branimira Glavaša i zamoliti ga da posudi ostatak od 35.000 eura. Već te večeri novac je izbrojio, a sutra u popodnevним satima se našao sa Sanjom koja je također donijela 35.000 eura koje je dobila od Tomislava Glavaša. Dogovorili su se da će u petak tijekom puta u Zagreb odlučiti hoće li taj novac i predati. Sastanak sa Jurišićem bio je zakazan u 9.00 sati u jednom lokalu u Hotelu Antunović. Vozili su se i bili su u panici. Odlučili su da novac neće dati. Kada su stigli u Zagreb razmišljao je kako treba Jurišiću javiti da odustaju. Prolazili su pokraj Hrvatske pošte. Stali su i on je izašao kako bi sa telefonske govornice telefonirao Jurišiću. Broj koji je pokušavao dobiti bio je jako čudan, okretao ga je i nije uspio uspostaviti vezu. Potom su se uputili prema Importane galeriji kako bi popili kavu. Sanja je nazvala Božicu Čavar Tadić te je upitala gdje je Drago, na što joj je Božica odgovorila da je u Zagrebu. Odlučili su se naći s Dragom Tadićem kako bi ga obavijestili da novac neće dati Jurišiću. Božica Čavar Tadić ih je uputila u kafić Lui u koji je trebao doći i Drago Tadić. Za 15-ak minuta im se pridružio Drago. Rekli su mu da je očito da je presuda donesena i izrazili su sumnju da je Srećko Jurišić prevarant. Drago Tadić im je odgovorio kako o tome sa njima uopće ne želi razgovarati. U to se iza ugla pojavio Srećko Jurišić. Drago se ustao i uputio se prema zgradi gdje je imao sastanak te im rekao da ga više ne zovu. Tada nije znao tko je dogovorio da Jurišić dođe u kafić Lui, ali je kasnije shvatio iz sadržaja posebnih mjera da su Srećko Jurišić i Drago Tadić bili u kontaktu. Srećko je sjeo. Nije spominjao hotel Antunović. Sanja je bila u teškom psihičkom stanju. Gotovo da i nije govorila. Srećko Jurišić je razgovarao s nekim na mobitel i spominjao je razvodnjavanje situacije. Potom im je govorio da nije ništa gotovo. Svjedok je kazao kako je i dalje bio u dilemi. Vjerovao je da je Jurišić prevarant, a bio je i svjestan da bi time ušli u nedozvoljene radnje. To je bio osnovni razlog zbog kojeg su bili u dilemi da li da daju novac ili ne. No ipak je prekinuo raspravu i kazao da će novac dati. Jurišić im je rekao da krenu prema njegovom automobilu koji je bio parkiran u Ulici Hrvatskog crvenog križa. Bio je uvjeren kako je novac dao bez veze. Nakon što su stigli do automobila on je sjeo na mjesto suvozača i predao mu novac. Sanja Marketić je zastala jer je išla kupiti maramice. Izašao je iz automobila i sa Sanjom i sa odvjetnikom Madunićem otišao na kavu. Postavili su mu hipotetsko pitanje što bi trebali napraviti ako bi im se netko javio i tražio pomoć za Branimira Glavaša. On je bio šokiran i upitao ih je da li se to stvarno i dogodilo. Odgovorili su mu da nije, a on im je kazao da bi, ukoliko se tako nešto dogodi, to svakako trebali prijaviti policiji. To ih je dodatno izbezumilo. Potom su se našli u kafiću Fly sa Ivićem Pašalićem, s kojim su također imali dogovoreni sastanak. I od njega su pokušali dobiti informacije sa VSRH. Pašalić im je rekao da će im javiti ako nešto čuje, a dodao je i kako sumnja da će se išta dobroga dogoditi za Glavaša na VSRH. Potom su se uputili prema Osijeku. U autu su odlučili da će sve ići prijaviti policiji. Panika se pojačavala. Sutradan je Sanja rano krenula u Hercegovinu posjetiti Glavaša kako bi ga obavijestila o svemu. Tijekom jutra toga dana htio je obavijestiti kolege iz stranke o svemu, jer je bio siguran da će sve procuriti u javnost nakon što se prijave policiji. Odlučio je otići i kod odvjetnika Kovača i sve mu ispričati. Htio ga je zamoliti da sa njim ode u policiju. Bio je šokiran kad je čuo što su napravili te ga je uvjerio da odmah krenu u policiju. Zvao je Sanju i rekao joj je da dođe što prije, jer on kreće u policiju. Prije toga nazvao je predsjednika stranke Šišljagića da ga obavijesti što su učinili, no nije ga uspio dobiti. Razgovarao je sa tajnikom stranke Dariom Opačkom. Zvao je i Glavaša i njemu je također u par riječi opisao što su napravili. Glavaš je bio šokiran onim što je čuo. Potom je sa odvjetnikom Kovačem otišao u policiju. Primio ih je g. Nača, šef policijskog USKOK-a. Prvo je dao izjavu dvojici policijskih službenika. Kada je završio oni su poderali zapisnik. Potom su došli inspektori iz USKOK-a. Među njima bio je i g. Nača. On im je objasnio kako zapravo prijavljuju Srećka Jurišića, dok su oni samo oštećeni, iako su došli kako bi prijavili i sebe i Srećka Jurišića. Zbog stanja u kojem se nalazio to je i prihvatio. Potvrdio je kako je istina da ga je 2-3 dana nakon prijave kontaktirao prijatelj iz Tomislavgrada nadimkom Zloćo (Dražen Petrušić). Našli su se u Đakovu u jednom kafiću. Sa Zloćom je sjedio nepoznat čovjek. Predstavio se kao Mladen Šarić. U razgovoru im je spomenuo kako mora ići u Zagreb, ali kad se vrati pozvat će Zloću na večeru u Osijek. Tako je završio njihov razgovor. Krenuo je prema automobilu, a Mladen Šarić mu je pristupio i rekao mu da je čuo da ima nekih problema sa prijavom na policiji. Začudio se i rekao mu kako s njim ne želi o tome razgovarati. Sjeo je u automobil i otišao te dodao kako se može javiti vezano uz to njegovim odvjetnicima.

Svjedok je potvrdio kako je nakon događaja prvi put kontaktirao sa Dragom Tadićem tek kada je započelo suđenje, a tada je prvi put vidio Božicu Čavar Tadić. Objasnio je kako je sa USKOK-om sklopio nagodbu jer je bio svjestan da će njome prekinuti medijski linč. Želio je time zaštititi i svoju

obitelj. Naime, u kolovozu je sve objavljeno u medijima i počeo je medijski linč. Sigurno je 95 posto informacija bilo netočno. Bilo mu je jasno da policija nema namjeru postupiti po njihovoj prijavi. Njegova obitelj je sve vrlo teško podnosila. Kada su dobili ponudu za nagodbu razgovarao je sa obitelji i potom se odlučio na potpisivanje iste.

Svjedok je kazao kako u prijavi nije spominjao Božicu Čavar Tadić, preko koje su stupili u kontakt sa Jurišićem, jer je želio prijaviti prvenstveno sebe. Nju, kao ni Srećka Jurišića, nije spominjao jer ih nije želio uplitati. U prijavi je dao dovoljno podataka iz kojih se moglo zaključiti o kome se radilo, no oni po toj prijavi nisu željeli postupati. Pojasnio je kako se nije sjetio spomenuti da je sa govornice zvao Jurišića, jer je imao pogrešan broj, pa je to i zaboravio. Ne sjeća se da li je Sanja Marketić znala hoće li on sa govornice zvati Srećka Jurišića. Konačno, ona je bila u tako lošem stanju pa je sve odluke donosio sam. Ne sjeća se da li je Drago Tadiću rekao da idući dan idu u Zagreb i da će se sastati sa Grgićem. Taj sastanak dogovoren je dan ili dva ranije. Od Grgića nisu tražili novac. Pitali su ima li saznanja o predmetu Glavaš. On i Sanja Marketić u to su vrijeme znali da je presuda donesena. Nisu znali za fazu u kojoj se nalazi predmet. Znali su da mora proći kroz „sudsku praksu“. Nije znao što se može dogoditi sa odlukom u toj „sudskoj praksi“. Jedina dva suca za koje je čuo su suci Hrvatini i Potrebica. Nije znao da je netko od njih dvojice radio u sudskoj evidenciji. Moguće je da je kod Dubravka Grgića spominjao suca Potrebicu. Svjedok je kazao kako nije istinit dio iskaza Ivića Pašalića u kojem je rekao da su mu spomenuli suca Potrebicu i zamolili ga da ga kontaktira te da je on to odbio s obrazloženjem da bi time ušao u nedopuštene radnje. Niti od Pašalića niti od ikog drugog nisu tražili da pomogne utjecanjem na suce VSRH. Potvrdio je da su na sastanak kod Mesića išli sa Krešimirom Bubalom. Sastanak je Bubalo dogovorio ranije. Na taj sastanak nije išao Vladimir Šišljagić. Mesić im je potvrdio da je čitao u novinama o presudi. Nije imao više informacija o stanju predmeta protiv Glavaša. Nisu precizirali kome bi javio ako bi dobio informaciju o Glavašu. On je to mogao javiti Sanji, Šišljagiću ili Bubalu. Nakon podnošenja prijave kontaktirao je sa Sanjom Marketić. Ona ga je nazvala i rekla mu je da je njezin direktor rekao njoj kako bi Drago Tadić želio s njom razgovarati, ali ona mu se nije željela javiti. Pojasnio je da ne zna razlog zbog kojeg se nije javljala, ali pretpostavlja da je ona izbjegavala kontaktirati sa svima.

12. prosinca 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava

Svjedokinja Božica Čavar Tadić

Sanju Marketić poznavala je kroz posao koji je obavljala, a Ivana Drmića kao saborskog zastupnika. Srećka Jurišića nije poznavala. Branimira Glavaša poznaje iz rata kao zapovjednika obrane Osijeka. Par puta su se susreli i službeno. Naime, ona je bila je ravnateljica osječke gimnazije. Krajem lipnja 2010. godine na vrata njezina doma pozvonila je Sanja Marketić. Kazala je kako bi se rado željela vidjeti sa Dragom Tadićem. Nije govorila o čemu se radi. Pričala je o problemu Branimira Glavaša, o suđenju, o tome kako misli da se radi o političkom pritisku te da želi zamoliti Dragu da se raspita u Zagrebu i sazna da li će Glavaša pravomoćno osuditi. Drago je kazao kako će se raspitati.

Isprva je Drago izbjegavao ikakav angažman, a ona je ta koja ga je nagovorila da pomogne. Rekla je da je osobno pratila sve vezano za suđenje Glavašu i smatrala je da taj čovjek to ne zaslužuje. Kada je Sanja Marketić došla i zamolila za pomoć, razmišljala je kako ona potječe iz jednog potpuno drugačijeg političkog okruženja. Kazala je da je bila impresionirana imenima te institucijama koje je Sanja spominjala, a kod kojih je tražila pomoć.

Sjećea se da se Srećko Jurišić u jednom društvu razbacivao imenima. Spominjao je Mesića, Josipovića, Šeksa i mnoge druge pa je sugerirala Dragi da pomogne Sanji tako da je spoji sa Srećkom Jurišićem. Drago ga je nazvao i tom prilikom mu je spomenula prijateljicu kojoj je potrebna pomoć. Ispričala mu je o čemu se radi. To je bio početak srpnja 2010. godine. Potvrdila je da je dogovorila njihov prvi sastanak. Srećko Jurišić joj je rekao u koji zagrebački kafić Sanja treba doći i tamo su se oni zaista i našli. Nakon tog sastanka Sanja joj je rekla da Srećko traži od nje naknadu, ali nije spominjala iznos o kojem se radi. Mislila je da ukoliko čovjek ima neke troškove logično je da je zatražio naknadu kako bi ih podmirio. U još nekoliko navrata dogovarala je sastanke, uključujući i sastanak 23. srpnja u hotelu Antunović. Jurišić ju je nazvao i kazao joj kako se Sanja nije pojavila u dogovoreno vrijeme. Rekla je kako joj je Sanja večer prije javila kako će krenuti iz Zagreba ranije. Nazvala ju je ali joj se Sanja nije javila. Potom joj je poslala poruku i napisala joj kako je nepristojno ne pojaviti se na dogovorenom sastanku. Kazala je kako je tada bila na moru sa familijom. Drago tada nije bio sa njima. Konačno, kada su stupile u kontakt ponovila joj je isto, a ona joj je odgovorila da je u banci. Drago je taj dan bio u Zagrebu. Sanja je zvala u nekoliko navrata i molila da kontaktira Dragu kako bi se s njima susreo. Drago je na kraju i pristao da se susretnu u kafiću Lui u blizini mjesta gdje je imao sastanak. Potvrdila je kako je u to isto vrijeme kontaktirala i sa Jurišićem koji joj je kazao kako se Sanja nije pojavila na dogovorenom mjestu. Kazala je kako joj tada više ništa nije bilo jasno, ni tko je dobar, a tko loš i kome treba pomoć. U subotu 24. srpnja Drago je stigao na more u Malinsku. Navečer je bila nogometna utakmica na koju je otišao zajedno sa šogorom i prijateljima iz Rijeke. U to vrijeme nazvala ju je gđa Škorić Vranski i poručila da Drago hitno treba doći u Osijek i naći se sa Zoranom Škorićem. Rekla je da je netko nazvao Zorana iz Osijeka, a tiče se Drmića i policije. Zvala je Dragu te mu je prenijela poruku, a on joj je odgovorio kako oni nemaju nikakve veze sa tim. Tada nije znala ništa o prijavi Drmića i Marketić policiji. Nakon telefonskog poziva gđe Škorić poslala je SMS poruku Srećku Jurišiću, a sa Sanjom Marketić se više nije čula telefonom.

Svjedokinja je pojasnila da je imala službeni telefon koji nije koristila. Sanja Marketić joj je još ranije rekla da bi trebale imati još jedan telefon kojim će komunicirati. Ne zna koji je bio razlog da je Sanja to tražila. Tim mobitelom je obavila par razgovora. Kada se sve u javnosti počelo spominjati rekla je sinu da baci taj telefon u more.

Osjećala se krivom jer je ona uvukla svog supruga u čitavu priču. To joj je bio motiv za zaključivanje nagodbe sa USKOK-om. Na nagovor obitelji, zbog djece i posla pristala je na nagodbu. Priznala je da je Drago Tadić organizirao grupu za izvršenje kaznenog djela, ali ako oni i jesu bili grupa on je bježao od svega, nije imao vremena, smatrao je da je predmet Glavaš gotova stvar. Od supruga nije nikad čula da su od njega tražili novac. On je bio čvrst u odluci da nikome neće dati novac. Potvrdila je kako je istina da je Drago Tadić trebao biti garancija i Sanji Marketić, a i Srećku Jurišiću. On je Sanji trebao garantirati da je Jurišić u redu, a i njemu da su Sanja Marketić i Ivan Drmić u redu. Što se tiče garancije za novac, naglasila je da je Drago odbijao garantirati za novac. On nije želio garantirati nekome od koga bi oni posudili novac. Potvrdila je da je moguće da su Sanja Marketić i Ivan Drmić tražili od Drage da on da novac Srećku Jurišiću, jer su oni u njega posumnjali. Drago je rekao da mu to ne pada na pamet. Potvrdila je da se dogovor za sastanak u hotelu Antunović odvijao preko telefona kojeg je bacila u more. Bacila ga je u more u subotu 24. srpnja. Prepala se kada je čula da su Drmić i Marketić otišli na policiju. Drago joj je rekao da baci taj telefon u more. Kazala je da je moguće da je ona organizirala sastanak Sanje Marketić i Drage Tadića u Osijeku u nekom kafiću. Taj se sastanak odvijao u kasnim popodnevnim satima. Tada još nije znala da Jurišić traži novac.

Potvrdila je da je 24. srpnja poslala SMS poruku Srećku Jurišiću sadržaja: „ovdje je jako loše vrijeme, nemojte ni isplovljivati“, kojom ga je željela upozoriti da bi i on mogao završiti u policiji i da joj je on uzvratio porukom sadržaja: „pratili smo prognozu, ne isplovljivamo“.

Braniteljica okrivljenog odustala je od prijedloga za ispitivanje Srećka Jurišića, a o saslušanju Branimira Glavaša u svojstvu svjedoka očitovat će se naknadno.

Svjedoci Čurić i Savičić ponovno će se pozvati i saslušati 29. siječnja 2013.

29. siječnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Svjedok Zoran Savičić

Rekao je da poznaje optuženog od 1989. godine. U dobrim su poslovnim i prijateljskim odnosima. Svjedok ima prebivalište u Banja Luci, a boravište u Istri. U Bujama ima registriranu firmu. Svjedok je naveo da je početkom lipnja 2010. godine zamolio Tadića da mu posudi iznos od 50 000 eura, koji mu je trebao zbog kupovine jedne nekretnine u Istri, u Bujama. Kako je Tadić pristao posuditi navedeni iznos, svjedok ga je nazvao početkom srpnja i zatražio posudbu. S obzirom da je Tadić, prema riječima svjedoka, u to vrijeme bio u inozemstvu, organizirao je da treća osoba (Petar) donese novac svjedoku ispred „Lagune“ u Zagrebu. Svjedok je naveo da je krenuo taj dan iz Banja Luke zajedno sa Ivicom Čurićem te je navečer preuzeo iznos od te treće osobe na dogovorenom mjestu. Nakon toga produžio je za Istru. Kako je već rekao, novcem je planirao kupiti jednu nekretninu u Bujama. Međutim, kako je natječaj za prodaju nekretnine bio poništen, njih dvojica su prespavala u Istri te su se sljedeći dan zajedno vratili u Banja Luku. Neko vrijeme nakon toga optuženi je došao kod svjedoka u Banja Luku te mu je svjedok vratio posuđeni novac.

Svjedok Ivica Čurić

Ponovio je sve što je naveo i svjedok Savičić, s tim da je dodao da su putovali njegovim vozilom (BMW5) te da je on vozio cijelim putem do Istre i nazad.

Na pitanja tužitelja, svjedoci nisu znali odgovoriti koji je točno bio datum kada su ušli i izašli iz Republike Hrvatske, dok svjedok Savičić nije znao reći da li je iznos od 50 000 eura vratio u Banja Luku sa sobom ili je isti ostavio na nekoj banci u Republici Hrvatskoj ili kod nekog svog prijatelja u Republici Hrvatskoj ili čak u Sloveniji, gdje je često znao ići. Svjedok Savičić se također nije mogao sjetiti brojeva svojih mobitela koje je u to vrijeme koristio kako bi komunicirao s optuženim niti je bio siguran koji su granični prijelaz prešli pri povratku u Bosnu. Rekao je da, ukoliko je novac prenio preko granice, isti nije prijavio na granici, jer je novac čist i ne zna zašto bi ga prijavljivao.

Dokazni prijedlog

Na kraju svjedočenja obojice svjedoka, tužitelj je priložio spisu kao dokaz izvadak sa graničnih prijelaza iz kojih je bilo razvidno kojeg datuma su točno svjedoci prelazili granicu u srpnju te da su u rečeno vrijeme granicu uvijek prelazili sami, a ne zajedno, kako su naveli na ročištu. Tužitelj je u tom smislu prigovorio istinitosti iskaza oba svjedoka.

Zastupnica obrane zamolila je odgodu kako bi se mogla očitovati na ovaj dokazni prijedlog, što je predsjedavajući i odobrio.

Iduće ročište zakazano je za dan 13. veljače 2013. u 9,00 sati, sa zamolbom da se stranke pripreme za završne riječi, s obzirom da nema više novih dokaznih prijedloga.

13. veljače 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Obrana se nije protivila da se izvadak sa graničnih prijelaza izvede kao dokaz, no prigovorila je dokaznoj vrijednosti tog dokumenta jer je nesporno da se ne evidentiraju svi prelasci preko granice.

Braniteljica je u spis predala dva članka novinarka Slavice Lukić, koji su objavljeni u Jutarnjem listu. Predala je i priopćenje VSRH povodom medijskih natpisa u predmetu protiv Branimira Glavaša.

Usvojeni su svi dokazni prijedlozi.

Stranke nisu imale prijedloga za dopunu dokaznog postupka.

Obrana okrivljenika

Okrivljenik je porekao počinjenje kaznenog djela.

Rekao je da mu je početkom srpnja Božica Čavar Tadić, njegova supruga, ispričala kako je do njih navratila Sanja Marketić i zamolila za pomoć, tj. da pokuša saznati neke informacije o stanju predmeta Glavaš. Supruzi je rekao da će pokušati pomoći. Rekao je da će to biti teško, iako je bilo moguće s obzirom na njegovu poziciju i utjecaj. Kada je gđa. Marketić ponovno došla kod njih ponovio je da će pokušati, više iz pristojnosti i sućuti. Njegova supruga sjetila se njegovog poslovnog partnera Srećka Jurišića, koji je imao dobre političke veze te je sugerirala da njega zamoli za pomoć. Jednom prilikom nazvao ga je Jurišić zbog posla i tada mu je rekao da će ga spojiti sa suprugom, kako bi izmijenili telefone i dalje komunicirali. Objasnio mu je koje informacije ih zanimaju. Ponekad mu je supruga pričala i davala neke informacije, no on je stalno putovao tako da je teško s njom komunicirao.

U Jutarnjem listu objavljeni su neki članci o slučaju Glavaš, u smislu da je presuda donesena, što se sa predmetom događa na VSRH. Supruzi je rekao da se ne miješa više, ali Sanja Marketić je neprestano vršila pritisak. Dana 14. srpnja 2010. godine, bila je srijeda, nazvao ga je Mladen Mlinarević i pozvao ga na ručak u restoran „Baltazar“, koji se trebao održati 16. srpnja u 14:00 sati. Na ručku su trebali biti Husarić, Glavni državni odvjetnik Bajić i predsjednik VSRH Hrvatin. Mlinariću je rekao kako ne vidi razloga zbog kojeg bi on trebao prisustvovati tom ručku, ali on ga je uvjeravao kako će tamo biti Husarić iz „Hrvatskih voda“ te kako će imati tema za zajednički razgovor. Dana 16. srpnja 2010. Mlinarić ga je nazvao tri puta tijekom prijepodneva i on je konačno prihvatio poziv na ručak, iako je tog dana trebao putovati u Malinsku. Na ulasku u restoran „Baltazar“ sreo se s Hrvatinom, pozdravili su se i rukovali. Ispričao mu se što nije primjereno obučen. Ušli su u restoran u kojem još nije bilo nikoga. Za jednim stolom sjedio je Mesić i s njim se Hrvatin pozdravio. Sjeli su za stol i ubrzo su stigli Husarić, Šimek i Mlinarević, koji je kazao kako se Bajić ispričao zbog nedolaska. Ručak je tekao protokolarno. S Husarićem je razgovarao o projektu. Hrvatin i Mlinarević su razgovarali o slučaju Glavaš. Kada se Branko Hrvatin uputio, na odlasku, upitao ga je što se događa kada predmet dođe u sudsku evidenciju. Odgovorio mu je da je predmet gotov, da u sudskoj evidenciji rade dvije osobe, rekao je da će taj predmet rješavati sudac Potrebica. Svjedok je kazao kako nije primijetio ikakvu nelagodu zbog njegovog pitanja. Pozdravili su se i na rastanku ga je Hrvatin pitao da li mu može preporučiti neko mjesto u Baranji gdje bi mogao dovesti svoje društvo. Strašno se iznenadio kada ga je Hrvatin prijavio zbog tog razgovora.

Tvrtka „Osijek Koteks“ je pregovarala o izgradnji ceste na Kosovu sa tvrtkom „Enka“ iz Turske. Vlasnik te firme je Mesićev prijatelj. Jurišić i Obranović, Mesićev zet, su dolazili u „Osijek Koteks“ jer su se željeli uključiti u taj posao. Jednom prilikom je Jurišić rekao da je od Mesića dobio informaciju da će sudac Potrebica rješavati slučaj Glavaš i ta informacija se poklopila s informacijom koju je dobio od Hrvatina. Tu informaciju kasnije je podijelio sa Ivićem Pašalićem. S Mesićem nikad direktno nije razgovarao o predmetu Glavaš. Na ručku kod Mesića, koji su organizirali Jurišić i Obranović, susreo se s Mesićem i tada se nije razgovaralo o predmetu Glavaš.

Potvrdio je da su preko njegove supruge organizirali sastanak u kafiću „Press“, na kojem su bili i Sanja Marketić i Ivan Drmić. Sanja Marketić mu je opisivala razgovor sa Srećkom Jurišićem i spomenula je kako on traži neki novac od njih. Rekao je kako se nije želio miješati te da sama treba odlučiti što da napravi. Još jednom se sastao s njima 23. srpnja 2010. u kafiću „Lui“. Supruga ga je nazvala i zamolila da se sastane s njima. On je to odbijao, no na koncu je prihvatio. Nakon toga naz-

vao ga je Srećko Jurišić i kazao mu da se trebao vidjeti sa Sanjom Marketić i Ivanom Drmićem, ali da se oni nisu javili. Svjedok mu je rekao kako se on upravo ide naći s njima, a da se prethodno s njim može naći na parkiralištu ispred zgrade „Autoceste“ u Širolinoj ulici. Razgovarali su o poslu. Nakon toga našao se sa Sanjom Marketić i Ivanom Drmićem. Oni su mu iznova ponovili kako sumnjaju u Srećka Jurišića. Ponovio im je da se ne želi miješati i da rade što žele. Tada ga je ponovno nazvao Srećko Jurišić. Marketić i Drmić su poručili neka dođe do lokala. Svjedok je, čim je Jurišić stigao, otišao iz lokala. Taj dan otišao je u Malinsku kod supruge. U subotu popodne je sa ravnateljem policije Oliverom Grbićem i braćom Žužul otišao na nogometnu utakmicu u Rijeku. U poluvremenu ga je nazvao Škorić, njegov zamjenik u upravi tvrtke, i obavijestio ga da su Sanja Marketić i Ivan Drmić podnijeli kaznenu prijavu protiv Srećka Jurišića. Bio je zabrinut te je nazvao suprugu, s obzirom da je ona dosta komunicirala sa Jurišićem. Zbog toga joj je rekao da preda njihovom sinu mobitel kojim je komunicirala s Jurišićem kako bi ga on bacio u more. Srećku Jurišiću je javio da je protiv njega podnesena kaznena prijava. Pokušavao ga je smiriti te mu je kazao da pokuša preko poznanika iz BiH utjecati na Sanju Marketić i Ivana Drmića da povuku kaznenu prijavu koju su podnijeli, iako je znao da je to nemoguće. Bio je zabrinut za suprugu.

Od svih osoba koje se spominju u postupku poznaje samo svoju suprugu. Sanju Marketić poznavao je vrlo površno kao novinarku, za Ivana Drmića je znao da se bavi politikom, popili su kavu zajedno možda dva puta. Branimira Glavaša poznavao je iz 90-ih godina. Kada je krenuo rat u Osijeku sudjelovao je u obrani grada. U više navrata odlikovan je za gospodarstvo i od strane predsjednika i od strane županije. Od 2000. je sa Glavašem prestao komunicirati. Tek 2008. ga je Glavaš nazvao kako bi ga pitao za cijenu izgradnje nekakvog mosta. Petra Kneževića nije poznavao. Naime, upoznali su se 2. kolovoza 2010. na otvorenju gradilišta kraj Zadra. Samo su se rukovali. Marinu Vuković Dujmović prvi puta je vidio kada je svjedočila na Županijskom sudu u Zagrebu.

Svjedok je zaključio kako nije istina ono za što ga se optužnicom tereti. Točno je samo da se raspitivao o stanju predmeta Glavaš te da je sve informacije prenosio supruzi, koja ih je prosljeđivala Sanji Marketić. Pristajući da se raspita o predmetu Glavaš nije imao pojma kako će završiti taj slučaj. Božica Čavar Tadić i on imali su sporednu ulogu, a najviše su stradali. Oboje su podnijeli ostavke na svojim radnim mjestima.

Okrivljenik je rekao kako ne želi odgovarati na pitanja zamjenika USKOK-a i vijeća.

Dokazni prijedlozi

Braniteljica je predložila da se u svojstvu svjedoka ispita sutkinja VSRH Senka Klarić Baranović, predsjednica službe evidencije na VSRH na okolnost zbog čega je u spis sačinila bilješku o izmjeni osobe evidentičara te je li uobičajeno da se vrše takve izmjene, je li moguće da je ta činjenica mogla utjecati na meritum i u tom smislu se spis vratiti sudskom vijeću. Naime 23. srpnja 2010. je u spis, po zahtjevu suca Hrvatina, stavljena bilješka da predmet Glavaš evidentira sudac Potrebica, a sve kako bi se dokazalo da Drago Tadić nema ništa u vezi sa određivanjem evidentičara u odjelu VSRH

Zamjenik USKOK-a očitovao se na prijedlog obrane te je kazao kako je prijedlog nevažan i u tom smislu ga treba odbiti. Na okolnosti rada sudske evidencije nema potrebe zvati kao svjedoka sutkinju Klarić Baranović. Činjenično stanje je utvrđeno pa predlaže da se ovaj dokazni prijedlog odbije. Sve okolnosti koje bi trebalo utvrditi ispitivanjem proizlaze iz sadržaja bilješke koju je sačinila sutkinja.

Braniteljica je navela kako to nije točno te da se iz bilješke vidi samo kada je sastavljena, ali ne i kada su radnje poduzimane.

Rješenje vijeća

Odbijen je dokazni prijedlog, jer se u kontekstu dokaznog postupka isti smatra nevažnim.

Dokazni postupak je završen, a završni govori stranaka predviđeni su za dan **22. veljače 2012. u 13.00 sati**

22. veljače 2013. godine – završni govori stranaka

Zamjenik Ravnatelja USKOK-a u svom završnom govoru istaknuo je da je dokaznim postupkom nedvojbeno utvrđeno kako je Drago Tadić počinio kazneno djelo koje mu je optužnicom stavljeno na teret, tj. da je organizirao skupinu koja je namjeravala podmititi suce Vrhovnog suda kako bi ishodili povoljniju presudu za Branimira Glavaša.

Predložio je da ga se proglasi krivim pri čemu u obzir treba uzeti otegotne okolnosti, tj. činjenicu da se radilo o pokušaju utjecaja na najvišu pravosudnu instancu čime je ugrozio povjerenje građana u sustav koji proklamira vrijednosti RH. Pri tome je postupao sa izravnim namjerom.

Branitelji okrivljenoga istakli su u svojem završnom govoru kako smatraju da nije dokazano da je Drago Tadić počinio kazneno djela udruživanja za počinjenje kaznenih djela i kazneno djelo poticanja na protuzakonito posredovanje. Istaknuto je kako se Tadić samo raspitivao o predmetu. Njegova uloga je bila samo pokušaj da se dođe do određenih informacija. Smatraju da USKOK u nedostatku dokaza o krivnji Drage Tadića istome pripisuje ulogu organizatora. Jedini svjedok koji je Tadića teretio bio je Predsjednik VSRH Branko Hrvatinić za čiji iskaz su istaknuli da je neistinit, neuvjerljiv i kontradiktoran. U predmetu su se spominjala imena većeg broja osoba čija uloga nije ispitana. U ovom predmetu USKOK je postigao nagodbu sa Božicom Čavar Tadić, Srećkom Jurišićem, Ivanom Drmićem i Sanjom Marketić pri čemu nisu utvrđivane činjenice. Na nagodbu su pristali zbog želje da izbjegnu kaznenu sankciju, a motiv je također bio i što brže okončanje postupka. Predložili su da se u nedostatku dokaza o krivnji Drago Tadić oslobodi optužbe.

Okrivljeni Tadić rekao je da je suglasan sa završnim govorima svojih branitelja.

27. veljače 2013. godine – objava presude

Presuda

U kratkom obrazloženju predsjednik Vijeća istaknuo je da je iz izvedenih dokaza tijekom postupka utvrđena odgovornost okrivljenoga. Naglasio je kako okrivljenik nije organizirao grupu već samo povezoao tri i više osoba za počinjenje više kaznenih djela. Iz činjeničnog opisa ispušten je iznos od 700 tisuća eura jer za to nije bilo dokaza. Prikupljena je samo 1/10 tog iznosa, tj. 70 tisuća eura. Nije točna tvrdnja, kako je okrivljeni isticao u svojoj obrani, da se sve svodilo na puko raspitivanje o slučaju. Evidentno je da se okr. uključio na poziv Sanje Marketić kako bi se pokušao izvršiti pritisak, tj. utjecati na suce VSRH. Sanja Marketić se okrivljeniku obratila upravo zbog njegove pozicije i utjecaja zbog kojih je mogao komunicirati i sa političarima. Iz preslušanih telefonskih razgovora proizlazi kako je upravo on povezoao Sanju Marketić i Ivana Drmića sa Srećkom Jurišićem. Također proizlazi kako je Božica Čavar Tadić imala ulogu koordinatora. Srećko Jurišić je osoba koja je također imala poznanstva i veze što također proizlazi iz telefonskih razgovora. Sve što je radio radio je upravo zbog okrivljenika, dok za Branimira Glavaša ne bi „prstom mrdnuo“, istaknuo je predsjednik Vijeća.

Iz izvedenih dokaza proizlazi kako je Srećko Jurišić pokušao doći do Marine Vuković Dujmović preko Petra Kneževića. Petar Knežević je osoba koju se poticalo na posredovanje. Marina Vuković Dujmović, iako je to poricala, davala je informacije o radu VSRH, nedvojbeno je da je čekala da Srećko Jurišić donese novac jer on ne bi dolazio da se s njom nije o tome prethodno dogovorio. Sam Jurišić je okrivljeniku vrlo detaljno govorio kako se s „gospodom“ dogovorio, a to je bila upravo Marina Dujmović Vuković. Jurišić je odnio novac koji su Sanja Marketić i Ivan Drmić prikupili. Iako su govorili

kako su se loše osjećali jer su mislili da time čine nešto loše zapravo su se loše osjećali jer su znali da je plan propao. Sve je okončano tako što su Drmić i Marketić predali Jurišiću novac koji on nije predao Marini Vuković Dujmović zbog kašnjenja. Konačno, Ivan Drmić i Sanja Marketić podnijeli su kaznene prijave.

Predsjednik Vijeća istaknuo je kako je utvrđeno da je okrivljenik kriv za počinjenje kaznenih djela pa mu je zbog toga utvrđena kazna za udruživanje za počinjenje kaznenih djela u trajanju od 7 mjeseci, a za poticanje na protuzakonito posredovanje kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 6 mjeseci. Primjenjujući odredbe o stjecaju izrečena je jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 2 godine. Od olakotnih okolnosti u obzir je uzeta činjenica da okrivljenik nije kažnjavan, a otegotnom mu se cijenila činjenica kako je iskazao veliku upornost i kriminalnu volju koja je bila uperena protiv vrha piramide pravosudne vlasti. Također je bio ubrojiv, tj. postupao je sa izravnom namjerom.